

EVROPSKÁ SPACE OPERA

TENKÝ LED

JAN HLÁVKA, JANA VYBÍRALOVÁ

CYKLUS ALGOR
KNIHA DRUHÁ

BROKILON

Jan Hlávka, Jana Vybíralová

TENKÝ LED

Copyright © 2014 by Jan Hlávka and Jana Vybíralová

Cover © 2014 by *drawingnightmare*

For Czech Edition © 2014 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-217-4 (PDF)

Jan Hlávka
Jana Vybíralová

Tenký led

**cyklus „Algor“
kniha druhá**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2014

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy* *

Pavel Obluk: Kra

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru *

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé příměří* *

** připravujeme*

<http://janhlavka.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Viridian

„Pusťte to znovu!“

Hlas krále Georga Talminise se zřetelně třásl. S očima dokořán zíral na nyní tmavou obrazovku ve stěně Modrého salónku. Ještě před chvílí byl rozespálý a mrzutý, že ho generál Gleason s plukovníkem Danielsem vytáhli o půl druhé v noci z postele, kde navíc neležel sám. Teď měl ve tváři výraz člověka, který se probudil doprostřed noční můry.

Norbert Gleason vyhověl mlčky. Obrazovka nabídla stejný výjev jako před chvílí. Byl snímán zdálky, takže nešlo rozeznat obličej, Georg přesto poznal algorského císaře kráčejícího s Viktorií po boku od východu nějaké velké budovy k antigravitačnímu vozidlu. Za zátarasy kolem chodníků se tlačily davy mávajících lidí. Císařský pár nastoupil, dveře se zavřely. Kolona několika dalších vozů se rozjela, všechno vypadalo docela normálně.

Pak zničehonic uprostřed ulice zazářila koule plamenů.

Zprvu se zdálo, že císařské vozidlo explodovalo, ale pak

Georg spatřil, jak prudce vyrazilo pryč. Na všechny strany od něj odletoval oheň. V davu propukla panika, kamera začala bláznivě poskakovat.

Císařské vozidlo smetlo bariéru na kraji ulice a málem narazilo do nejbližšího domu. Těsně za ním rozkvetla druhá exploze. Tlaková vlna zvedla zadní část vozu do výšky, dopadl tvrdě, ale řidič ho přesto srovnal do původního směru, aniž zpomalil. Výhled začal zastírat dým, reproduktor chrlil vyděšené výkřiky. Nakonec obraz zmizel v záplavě bílého šumu úplně, přesto byl v poslední vteřině vidět třetí zásah, zřejmě znovu naplno.

Georg Talminis s vytřeštěnými očima klesl do křesla. „Co... co se tam stalo?!“ vypravil ze sebe.

„Nevíme přesně, pane,“ promluvil generál pečlivě klidným hlasem. „Císařská bezpečnost přerušila veškerou místní síťovou komunikaci a uzavřela skokový prostor Algoru. Jediná zpráva, jakou pustili ven, bylo Korwarianovo prohlášení, že šlo o neúspěšný atentát a on i císařovna žijí.“

Georg se snažil zvládnout naději a hrůzu, které ho roztráslly prakticky zároveň.

„Co to bylo za zbraň? Ten poslední výbuch vypadal...“

„Nechal jsem provést rychlou analýzu. Šlo o raketový útok, na jednom místě je přilétající střela dokonce vidět. Podle velikosti a účinku něco plazmového, možná typ...“

„To je mi jedno! Říkáte, že žijí, ale v jakém stavu?! Mohou být zranění? A jak?“

„Nevíme, Veličenstvo,“ Daniels sklopil oči. „Vozidlo zjevně vydrželo první zásahy, ale ten třetí... záleží na tom, jak moc byla ochrana poškozena. Pokud došlo k prolomení, lze očekávat zranění od střepin, popáleniny, možná velmi devastujícího charakteru...“

Gleason Danielse umlčel jediným pohledem. Georg cítil, jak mu vysychá v hrdle. Zoufale se rozhlédl po něčem k pití, na

stolku stála napůl plná láhev vína. Když ji popadl, ruce se mu třáslly tak, že sotva dokázal nalít sklenici. Bleskl mu hlavou obraz Viktorie se spáleným obličejem umírající v nějakém algorském lazaretu, anebo žijící, znetvořené...

Sklenice vína mu vyklouzla a roztříštila se na podlaze.

„Veličenstvo, prosím, nepropadejte panice!“ Gleason rychle přistoupil blíž. „Algorská vojenská technologie je na špičkové úrovni a císař má k dispozici to nejlepší. Ostatně Andrej Korwarian vypadal při tom prohlášení pro veřejnost nezraněný.“

„Jak víte, že ten záznam nebyl upravený? Jak vůbec víte, že je to pravda a skutečně žije?“

„Pokud by císař zemřel, algorská šlechta by to dala najevo dost rychle, to by nikdo neutajil. A úpravu záznamu nelze vyloučit, ale Andrej Korwarian přece jel s vaší sestrou ve stejném vozidle.“

Gleasonův střízlivý, klidný hlas byl jako vítr rozhánějící Georgovu paniku. Znovu popadl láhev vína a napil se přímo z ní. Dvakrát dlouze vydechl.

„Jak je ta zpráva stará? Kdy se to vlastně stalo?“

„Po odečtení času na skok před dvaapadesáti hodinami.“

„Dva dny?! Rainer má k dispozici spěšného kurýra, na co, sakra, čekal?“

„Nevím, pane,“ generál pokrčil rameny. „Ve zprávě pouze napsal, že došlo k technickým komplikacím.“

„On sám je *technická komplikace*. K čertu... musíme se připravit. Až se tohle provalí, začne povyk. Už slyším ten křik v parlamentu o poměrech u našich obchodních partnerů, navíc bude třeba uklidnit i veřejnost.“

„To zařídím, pane. Už jsem podnikl příslušné kroky, připravil zprávu se zdůrazněním faktu, že lady Viktorie je nezraněna a šlo pouze o akt nějakého šílence.“

„Šílenice s plazmovými raketami,“ Georg se otrásl. „Přesně v algorském stylu. Jak je tam tohle vůbec časté?“

„Myslíte atentáty na císaře? Tímhle způsobem určitě časté nejsou, neslyšel jsem o ničem tak veřejném aspoň deset let. Co se děje za oponou, na to se ptejte spíš ředitele Petrova, ale předpokládám, že čas od času to někdo na Korwariana zkusí.“

Georg Talminis dlouhou chvíli mlčel.

„Generále, připravíte kurýra. Dva kurýry. Jeden odletí ihned na Algor zjistit, co se tam děje, nehodlám čekat, až se hrabě Rainer bude zase obtěžovat. A ten druhý v naprostém utajení na Menabaran.“

„Na Menabaran?“ Gleason překvapeně přivřel oči.

„Ano. Předá premiéru Dannovi oficiální pozvání k návštěvě Viridianu a můj vzkaz: *Chci váš návrh projednat mezi čtyřma očima*. Nic víc, jen tuhle větu, a jemu osobně. Rozumíte, generále?“

„Jistě,“ Gleason upřeně pozoroval královu tvář. „Veličenstvo, smím vědět, o jaký návrh jde?“

„Řekl bych vám to, ale mám pro vás ještě jeden úkol.“

„Ano?“

„Nahradíte našeho velvyslance na Algoru.“

„Prosím?“

„Mám už dost Rainerovy *opatrnosti*. Nedělá nic víc, než musí, a někdy ani to ne, tohle zpoždění byla poslední kapka. Když přijde nějaká podobná událost, nemůžu se jenom dohadovat. Víím, že po vás žádám mnoho. Opustíte domov, ztratíte kontakt se všemi tady, možná na dlouho. Chci tam ale někoho rozumného, kdo se umí dívat, vyzná se ve vojenských záležitostech a mohu mu věřit.“

Norbert Gleason zůstal zaraženě stát. Mlčel, v duchu slyšel šumění fontány před budovou parlamentu... nakonec pomalu přikývl.

„Jak si přejete, Veličenstvo. Bude mi ctí.“

„Děkuji, generále. Připravím pověřovací listiny, abyste mohl odletět hned, jak budete připravený. Teď...“

Asi zkusím ještě usnout. Georg chtěl tu větu říct nahlas, ale vteřinu před prvním slovem se zarazil. Došlo mu, jak absurdní je to nápad, přesto zamířil ke dveřím.

„Dobrou noc, pánové.“

Nic víc neřekl, ani se neohlédl, aby viděl, jak se tváří. Bylo mu to jedno. Pokud se Eileen vzbudí, dostane strach, kam se poděl, ale nešlo jen o to.

Náhle si uvědomil, že zoufale potřebuje něčí blízkost.

Daniels při jeho odchodu vzorně zasalutoval, ale Gleason jen nepřítomně kývl.

„Dobrou noc, Vaše Veličenstvo.“

Stanice Křižovatka, menabaranské území

„Radši bych se dekoval, bejt tebou! Bude tu pořádně horko!“

Elbert Davis sevřel rty – tušil malér hned, jak spatřil Pipera proplétat se mezi hosty k baru. Jistě, byl to ožrala a zbabělec, jenže teď vypadal vyděšeně i na svoje obvyklá měřítka, a především nechtěl ani nalít zadarmo.

„Proč? Co se děje?“ Elbert se opatrně rozhlédl, zatím nikde nic podezřelého neviděl.

„Tamtí chlapi,“ Piper naznačil k protějším konci baru, ke dvěma nezřetelným postavám. „Doskočili před hodinou, od té doby ukazují každému holo nějakých ksichtů, co prej hledaj. Nastrčili je taky Ritchiemu, viděl jsem, jak někam volá, a před chvílí na šestce přistál Gomez se třema gorilama. Myslím, že jdou sem!“

Elbert rychle polkl, úlek se v něm mísil se vztekem.

„Zmetek jeden. Myslí si, že když začne práskat, bude moct platit míň? Nakonec mu někdo akorát uřízne palici.“

Stejně jako Fisherovi.

Říkat podobné věci nahlas ovšem nebylo zdravé a Piper rychle zavrtěl hlavou.

„Hele, já padám. Gomez je magor, a ti dva vypadají taky divně, nechci něco omylem schytat. Měl bys zdrhat taky, ser Ritchiemu na kšeft.“

Piper nečekal na odpověď, rychle zamířil k východu a Elbert zauvažoval co teď. Nejradši by opravdu poslechl, hezky potichu se vytratil. Jenomže kdyby nechal bar nehlídaný, Ritchie by ho obratem vyrazil, a Elbertovi táhlo na padesátku. Cítil se moc starý na to, aby začínal jinde znovu, a na Menabaranu měl pořád vroubek. Třeba se plete a ti dva si to s Gomezem vyřikají v klidu. A když ne... no, pod barem bylo plno místa, a hlavně neprůstřelná deska, kterou namontoval na jeho vnitřní stranu už některý z bývalých barmanů. Elbert k ní přidal ještě dvě skoby a brokovnici.

Místnost, kterou Ritchieho předchůdce, nebo spíš první z dlouhé řady předchůdců, upravil na bar, tvořilo původně skladiště. Strop byl nízko, podepřený třemi pylony a vodorovnými vzpěrami, pod kterými hosté museli shýbat hlavy. Při výpadku klimatizace se vzduch prosycený pachem chlastu i kouře z algorského mechu – s požárními nebo vůbec jakýmkoliv předpisy si na Křižovatce dávno nikdo hlavu nelámal – stával skoro nedýchatelným. I za běžného provozu se větralo tím, že někdo prostě otevřel dveře do chodby, původní těžké a bezpečnostní nahradily mnohem praktičtější lítačky. Těmi vzápětí vešla trojice ramenatých chlapů.

Elbert spolkl kletbu – špatné znamení. Pokud Piper nekecal a Gomez přistál na šestce, portu na opačné straně stanice, musel skoro běžet, aby tu byl tak rychle, takže šlo o něco vážného. Proud hovoru v místnosti se s jeho příchodem zřetelně zadrhl, aby pokračoval o poznání tišeji. Elbert postřehl, jak aspoň

polovina z možná dvaceti přítomných zamířila více či méně nenápadně ke dveřím. Ti zkušenější Gomeze znali, ostatním se stačilo podívat na zbraně, kterými byl se svým doprovodem okázale ověšený: pušky přes rameno, paralyzéry v podpažních pouzdrech, elektrické obušky na opascích.

Gomezovi za patami cupital Ritchie, malý, navíc shrbený, takže mu sahal sotva po ramena. Cosi blekotal, důležitě gestikuloval a Elbert pocítil odpor. Fisherovi se póvl, co uměl leda vrazit vystřelovák do zad, jako to Ritchie udělal dřívějšímu majiteli baru, hnusil. Ano, Ritchieho informace by využil, ale pokud by se zkusil naparovat, pár chlapů by mu rychle vysvětlilo, kde je jeho místo, ovšem nový šéf Sítě, ať to byl kdokoli, sázel na spodinu. Živil v ní pocit důležitosti, upevňoval si tak její loajalitu mnohem snáz než penězi, jenže tím na druhé straně rostl počet násilností i zákeřných podrazů. Život na Křižovatce býval tvrdý, ale od Fisherovy smrti se pomalu stával nesnesitelným.

Elbert přesunul zrak do rohu – ti dva tam pořád stáli. Nevypadali nervózně, natož vyděšeně. Protože lidí ubylo, konečně si je mohl líp prohlédnout. Tmavé bundy, střední postavy. Oba nakrátko ostříhaní, obličejе všední, ale přesto jaksi podobné, jako by byli bratři nebo aspoň příbuzní. Ani jeden zřejmě nebyl ozbrojený. Mlčky sledovali, jak Gomez přichází, zatímco se okolo rychle tvořilo volné místo a hlasy utichaly, takže Elbert zřetelně slyšel každé slovo.

„Dobrý den, pánové,“ Gomez vycenil mechem zašedlé zuby v žalostné imitaci úsměvu. „Že prý někoho hledáte. A prý za ty informace dost zaplatíte.“

Muž stojící napravo nepřikývl, přesto odpověděl.

„Ano.“

Jeho parták sáhl k opasku. Ve vzduchu se objevil oranžový, slabě zářící obdélník se třemi průhlednými obličejí.

„Hledáme tyto osoby. Zřejmě cestují spolu. Máme důvod věřit, že se zastavily zde.“

Elbert pocítil údiv, mobilní hologram neviděl už hodně dlouho, a Gomez předvedl další parodii na úsměv.

„Ne. Tady teda určitě nebyli. Kdyby jo, už by neodlezli – rozhodně ne *on!*“ propíchl tlustým prstem levý obličej.

„Pak nás omluvte,“ muž zhasl hologram. Chtěl udělat krok, ale Gomez mu zastoupil cestu.

„Ne tak rychle. Ten chlap způsobil mému šéfovi problémy. Hodně mu dluží a vy vypadáte jako jeho kámoši. Asi byste za něj měli ty dluhy zatáhnout. Nebo aspoň říct, proč ho hledáte.“

„To není vaše věc. Odcházíme.“

Nejhorší možná odpověď, ale Elberta vyděsila víc samozřejmost, s jakou byla pronesena. Ti dva jako by vůbec nechápali, že před sebou mají partu hrdlořezů a nikdo tady jim nepomůže. Anebo to chápali moc dobře, ale potom...

Elbert Davis se příkrčil, až mu nad barem vyčuhovala jen hlava.

„*Nikam!*“

Gomezovi kumpáni už stáli dvojici po stranách, ruce na pistolích. Gomez sám držel plazmovou pušku s krátkou hlavní. Mířila zblízka na prsa muže s hologramem, který se zastavil.

„Nechceme problémy,“ promluvil jeho společník, pořád bez sebemenší známky strachu. „Odcházíme.“

„Omyl!“ Gomez se zašklebil. „Nejdete nikam, chlapečci, akorát s náma. Zajdem napřed na vaši loď a pot...“

Větu nedokončil. Elbert sotva postřehl, že se muž s hologramem pohnul, otočil na místě a srazil hlaveň Gomezovy pušky doleva. Ten stačil stisknout spoušť – červený oheň trefil jeho vlastního kumpána s obdivuhodnou přesností do břicha. Odhodil ho v oblaku dýmu ze spáleného masa mezi lidi okolo a Elbert bleskově schoval hlavu pod bar.

Zazněl další výstřel. Něco hlasitě, příšerně zapraskalo, výkřik se zlomil v chrčení a umkl.

Zavládlo ticho.

Elbert Davis opatrně vystrčil hlavu. Kouř se rozplýval, stoupal už jen z mrtvoly Gomezova chlapa, ležící mezi převrácenými stolkami. Opodál se po čtyřech plazil sám Gomez, zvládl ještě dva kroky, než se bezvládně zhroutil. Elbert viděl, že má dolní čelist zlomenou tak, že zuby na pravé straně prorazily tvář, krev se jenom valila. Druhý jeho kumpán ležel přehnutý přes stůl, hlavu níž než boty, a krok za ním seděl na podlaze Ritchie. Opíral se zády o stěnu pod kulatým oknem s výhledem na maják Křižovatky, jako by spal, jenomže byl dokonale, zaručeně mrtvý. Stačilo se podívat na krvavou šmouhu táhnoucí se od středu okna až k zemi nebo na jeho hlavu, co vypadala jako shnilé rajče, kterým praštili o zeď.

Dva muži stáli na svých místech.

Jako by se vůbec nepohnuli, ruce podél těla, lhostejné výrazy ve tvářích. Pak oba současně vykročili k baru.

Elbert se narovnal. Zíral na ně, a najednou se nedokázal ani znovu přihrčit, natož sáhnout po zbrani, nohy měl jak z betonu. První došel k němu. Šedé oči vypadaly neživé jak oči mrtvoly. Napřáhl ruku, z prstů mu kapala jasně rudá krev, ale Elbert pochopil, že není jeho. Ve vzduchu se objevil oranžový rámeček se třemi obličejí – dvě ženy, skoro úplně stejné, a muž.

„Znáte někoho z nich? Víte, kde se nachází?“

Elbert jako hypnotizovaný nedokázal sklopit zrak.

„Ty... ty dvě ne,“ slyšel svůj hlas. „On... tu byl před měsícem. Naposled... pak nevím.“

Muž neodpověděl. Zhasl hologram, otočil se a Davis uviděl Ritchieho vystřelovák trčící mu ze zad pod ramenem, zabodnutý skoro až po rukojeť.

Jeho společník zvedl ruku, popadl bílý konec nože, vytáhl ho

a zahodil. Úzká čepel byla pokrytá krví, ale muž s hologramem ani nezasténal. Jako by mu parťák jenom oprášil špínu z kabátu...

Zvuk dveří.

Elbert Davis sebou trhl, jako by se probral. Slyšel šoupavé zvuky, hlasy té hrstky lidí, co zůstala a teď opatrně vylézala zpod stolů nebo jiných úkrytů. Další zvenku se přidávali, nakukovali dovnitř, ale Elbert je nevnímal.

Sáhl roztřesenou rukou do police za sebou, zuby vytrhl zátku z láhve newellské kaktusovice a pořádně si přihnul. Když láhev položil, opět byl jakž takž klidný a konečně mu došly dvě věci.

Že se právě stal majitelem baru.

A že Darren Iverson má asi mnohem horší průšvih než ten se Sítí.

Kapitola 1

Algor

Viktorie vždycky nesnášela zápach špitální dezinfekce. Pálila ji v nose při každém nádechu, v krku vyvolávala odpornou pachůf. Snad to byl jenom šlechtický rozmar, ale všechny viridiánské nemocnice sponzorované jejími nadacemi musely používat přípravky bez zápachu nebo ještě lépe s příjemnou vůní. O takových ovšem v nemocnici pro personál a řadové vojáky v nejnižším patře císařského paláce nejspíš nikdy neslyšeli.

Pach dezinfekce byl všude. Viktorie měla dojem, že jí proniká přes šaty i kůži až do krve. Žaludek se jí zvedal, v hlavě tepala bolest, která poslední dny skoro neustávala, střídaná jen pocitem tupé prázdnoty. Kráčela bílými chodbami, personál se před ní ukláněl, ale ona reagovala jen občasným kývnutím. Ochránka se držela kolem: Reed, Tank, Kulka a Trap, tak přepadlý, jako by tu byl sám pacientem. Zahnuli doleva. Major otevřel dveře, ze kterých se vyvalil další oblak dezinfekčního smradu.

Místnost rozdělovala průhledná stěna. Muž, který ležel za

ní na posteli obklopené přístroji, nebyl vůbec k poznání. Ruce i horní část obnaženého hrudníku pokrývaly pláty průsvitné fólie, která Viktorii připomínala plastik na balení zeleniny. Přes ni byly vidět hluboké otevřené rány s černými okraji, ve kterých se lesklo obnažené maso, a dokonce pruhy svaloviny. Celou hlavu pokrýval obvaz, z úst se plazila silnější hadice a přidávala se ke slabším z paží i hrudníku. Odkryté zůstávalo jediné oko, otevřené dokořán. Viktorie postřehla mrknutí. Kulka za ní slabě zaklela.

„Vaše Veličenstvo.“

„Jak je mu, doktorko?“ Viktorie se donutila odtrhnout zrak. Sonja Tanelová seděla za malým stolem před další obrazovkou monitorující stav Gabriela Esposito. Při pohledu na Viktorii se jí ve tváři mihlo znepokojení, odpověděla však bez zaváhání.

„Přiměřeně okolnostem, Veličenstvo. Prvotní šok překonal. Pokud nedojde k nějakému nečekanému zvratu, uzdraví se, laboratoř už připravuje tkáňové a kožní náhrady.“

Profesionální tón kupodivu přinesl Viktorii mírnou úlevu.

„Rozumím. Mohu s ním mluvit? Alespoň krátce.“

„To není moudré, má paní, pokoj musí zůstat sterilní. Můžete použít interkom, ale kvůli intubaci nemůže odpovídat. Navíc s bolestmi, jaké právě má, nejspíš ani nebude schopen vás vnímat.“

„Jak to myslíte, s bolestmi?“ Viktorie ztuhla. „Přece s takovým zraněním *musí* být pod analgetiky.“

„Normálně samozřejmě ano, ale pan Esposito má v záznamu graciánskou doložku.“

„Cože má?“

„Zvláštní požadavky v případě zranění,“ promluvil Matt Reed pečlivě neutrálním hlasem. „Zakazuje kosmetické operace, podávání utišujících léků vyjma narkózy při chirurgickém

zákroku a pár dalších věcí. Mívají to hlavně členové Řádu nebo velcí věřící.“

„Takže chcete říct, že on je...“

Viktorie neměla sílu větu dokončit. Podlaha jí začala ujíždět pod nohama. Doktorčin hlas zněl najednou jako z dálky.

„Momentálně je bolest velmi intenzivní, ale během dalších dnů se zmírní. Hluboké popáleniny nebolí, protože oheň zničí nervová zakončení v kůži. To, co bolí, jsou místa zasažená méně, a pak nutné procedury jako odstraňování spálených tkání. U pana Esposita jsou rány relativně ohraničené, způsobené rozžhaveným kovem, to je stále lepší než třeba čistě plazmové popáleniny. A samozřejmě, jako císařovna můžete nechat jeho doložku ignorovat.“

Samozřejmě. Jsem císařovna, můžu všechno. Ignorovat doložky, měnit zákony – a co takhle křísit mrtvé?

Viktorie zařala zuby, pocit závratě pominul. Došla k interkomu vedle skleněné zdi. V zádech cítila doktorčin pohled, když stiskla tlačítko a snažila se, aby její hlas zněl jemně.

„Gabrieli? Tady je císařovna, Viktorie. Přišla jsem vás navštívit. Slyšíte mě?“

Chvilí se nedělo nic, ale pak se hlava v obvazech začala s pomalou, mučivou námahou otáčet, kam až jí trubice v ústech dovolila. Odkryté oko se upřelo na skleněnou stěnu. Jedno mrknutí, úmyslně dlouhé.

„Je mi líto, co se vám stalo. Doufám, že se uzdravíte. Chtěla jsem... chtěla jsem poděkovat,“ Viktorie se přes pálení v hrdle snažila najít slova. Stejně to znělo absurdně, jak má asi poděkovat někomu, kdo kvůli její ochraně skončil *takhle*?

Chvilí ticha a Espositova hlava se pohnula znovu, tentokrát dolů v lehkém, přesto zřejmém přikývnutí. Viktorie za sebou uslyšela zamumlání Sonji Tanelové, *úžasné*.

„Doktorka mě informovala o té doložce ve vašem spisu,

Gabrieli. Chápu... ale myslím, že nepočítala se zraněními, jaká máte teď. Stále trváte na jejím splnění?“ Viktorie cítila, jak jí buší srdce. Aspoň malá naděje, které se držela, něco, co mohla udělat.

Gabriel přikývl téměř bez zaváhání. Viktorie i v tom jediném oku postřehla výraz, stejný jako při jejich prvním rozhovoru, když řekl, že se nikdy nevzdal víry. Nemělo význam ptát se znovu, a co měla dělat? Ignorovat jeho vůli, jen aby se sama cítila líp? Myšlenka, jak asi bude po uzdravení vypadat bez plastické operace, ji bodla jako rozžhavená jehla.

Naděje vyhasla.

„Dobře,“ odvětila hluše. „Budeme vaše přání respektovat. Přeji rychlé uzdravení. Kdybyste chtěl o něco požádat, jakmile budete moci, o cokoliv...“

Kývnutí. Další pomalé mrknutí, po kterém se hlava otočila zpět ke stropu. Oko se zavřelo, jako by v tom byla úleva.

Viktorie přerušila spojení.

„Předpokládám, že ho převeze na Kleinovu kliniku,“ zhluboka se nadechla. Zápach dezinfekce zmizel, nebo už prostě přestal hrát roli, protože byla příliš na dně, aby ho ještě vnímala.

„Ano, za pár dnů. Samozřejmě se mu dostane té nejlepší péče,“ doktorka se na okamžik odmlčela. „Ohledně toho příkazu, aby tam byli převezeni i civilisté zranění při tom útoku... zachovala jste se šlechetně, Vaše Veličenstvo.“

Viktorie v jejím hlase poprvé rozeznala náznak citu, přesto ta pochvala nic neznamenala. Civilní nemocnice nebo elitní vojenská klinika. Lidé *stejně* trpěli a ona nemohla dělat nic, vůbec nic.

„To byla samozřejmost. Ať jsou vojáci nebo ne, byli zranění kvůli mně, a...“

„Mýlíte se, madam. Zranil je ten, kdo střílel, a hlavní cíl byl nejspíš císař.“

Matt Reed ji přerušil bez ohledu na etiketu, ale Viktorie mlčela. Na Andreje Korwariana nikdo nespáchal veřejný atentát přes deset let, a teď, jenom pár týdnů po jejich svatbě – ne. Souvislost byla příliš jasná, aby si mohla něco nalhávat, to *ona* byla cílem.

„Správně, madam. Taky nemůžete za to, že ten chlap vevnitř je na palici,“ Kulka zvedla oči ke stropu. „Všemohoucí Bůh obdařil člověka bolestí, aby skrze ni mohl vykoupit své hříchy. Jen on má právo ji zmírnit, takže se modleme, ať v bolestech chcípne. Aleluja, graciánský cvoci v Pánu!“

Zparodovat Gabrielův hlas v kombinaci s kazatelským patosem se jí povedlo perfektně. Tanelová se zatvářila znechuceně, dokonce i Tank si povzdechl, ale Viktorie chápala, že to nebyl projev pobavení, spíš bezmocného vzteku.

Kéž bych dokázala aspoň to...

„Dobrá. Zařídte, ať je vyhověno každému jeho přání, doktorko. Pan Esposito je pořád členem mé ochranky, a já ho chci zpátky.“

Snažila se, aby to znělo tvrdě, ale v očích ji štípaly slzy. Uvědomila si, že musí pryč, už prostě víc nevydrží. Naštěstí Sonja Tanelová jen ukázněně přikývla.

„Rozkaz, má paní.“

Cesta zpátky proběhla jako ve snu. Od atentátu se po chodbách pohybovalo dvakrát více vojáků než jindy. Hlavně Štítonoši měli snad nepřetržitou pohotovost, ale právě teď jí na tom nezáleželo. Nezáleželo jí na ničem, probral ji až Mattův starostlivý hlas u dveří komnat.

„Jste v pořádku, madam?“

„Ano, nic mi není,“ odvětila Viktorie – tu odpověď v posledních dnech používala už čistě mechanicky.

Konečně za sebou zavřela dveře. Našla sílu sundat ze sebe ty dezinfekční prosáklé šaty, převléknout se – a víc už nic. Čas

znovu zhoustl v koktejl únavy, prázdnoty a bolesti, servírovaný navíc v tichu, protože Viktorie už nezapínala ani zpravodajské vysílání. Všechny kanály byly atentátu doslova plné. Algoršti reportéři si nebrali servítky, s brutální otevřeností přehrávané záběry spálených či roztrhaných obětí střídaly spekulace o pachatelích, neboť z narážek, které Viktorie slyšela, se zdálo, že vyšetřování zatím nikam nevede. K tomu projevy pobouření i lítosti ze všech koutů planety, chytře usměrňované propagandou.

Poslední, co zachytila, než definitivně přestala poslouchat, byla zpráva z periferie Algormontu o zlynčování nějakého chudáka, který o sobě prohlásil, že je pachatelem atentátu.

Zaklepání Viktorii probralo ze strnulosti. Nevěděla, kolik času uběhlo, a bylo jí to jedno, ale zvuk přišel od dveří Andrejových komnat. Tomu prostě musela věnovat pozornost.

„Vstupte, prosím!“

Císař vešel a Viktorie ho přelétla pohledem – žádná změna. To, co se stalo, na něj prostě nepůsobilo, bolest i utrpení po něm stékaly jako voda po kusu kamene.

„Dobrý den, Veličenstvo.“

„Má paní,“ Andrej pohlédl na jídelní stůl, kde dosud ležel oběd. Viktorie se v něm sotva povrtala – chyba, měla ho dávno nechat odnést.

„Má paní, nechci se vás dotknout, ale zneklidňuje mne vaše chování v posledních dnech.“

Další fráze. Tohohle muže nedokáže zneklidnit nic snad kromě toho, že pořád nemá nikoho, koho by za ten útok dal popravít. A že se jí nechce dotknout... copak to někdy udělal?

„Skutečně?“ opáčila Viktorie bezvýrazně.

„Ano,“ Andrejovy oči se zaměřily na její obličej. „Od toho útoku se chováte nezvykle. Odmítáte jíst, omezujete komunikaci s okolím. Zanedbáváte práci na potravinovém fondu,

keré jste se předtím věnovala velmi pečlivě. Rád bych znal příčinu toho stavu.“

„Příčinu?“ Viktorie se na něj zadívala s úžasem – pochopila, že se ptá vážně. Ale mělo vůbec smysl mu to vysvětlovat?

„Já... prostě mi není dobře, Veličenstvo.“

Další chyba – odpověď uhodla dřív, než Andrej promluvil.

„Zavolám doktorku, aby provedla vyšetření a...“

„Ne!“ přerušila ho Viktorie s prudkým znechucením. Na kompletní prohlídku ji od atentátu zahnal už dvakrát. Poslední, na co měla chuť, byla další nemocnice, ale jak mu to povědět?

Jak může chápat, že jenom chci obejmout...

„Můj pane, nejde o fyzický stav. Ten útok mě prostě rozrušil. Zabere nějaký čas, než budu schopna opět naplno pracovat, ale lékařskou pomoc nepotřebuji.“

Snažila se formulovat věty racionálně, tak, jak doufala, že je pochopí, protože jinak bude za pár minut ležet u doktorky na vyšetřovacím stole. Anebo Tanelovou přitáhne sem, nebo udělá něco jiného, sežene psychiatra, kněze, zaříkávače... vlastně ne, toho ne. Moc iracionální.

K Viktoriinu překvapení však Andrej Korwarian přikývl, jako by opravdu řekla něco, co mu dávalo smysl.

„Emocionální problém. Rozumím. V tom případě budu doufat, že brzy pomine, má paní. Půjdu si promluvit s generálem Erisketem.“

Viktorie nechápala souvislost. Leroye Erisketa znala sotva od vidění, císař ho jen jednou představil na jedné z porad, ale bylo jí to jedno. S neskrývanou úlevou přikývla.

„Děkuji, Veličenstvo. Také vás prosím, abyste mne dnes opět omluvil u večere. Chci zůstat ve svých komnatách.“

„Jak si přejete,“ souhlasil beze stopy nespokojenosti a Viktorie znovu ucítila smutek. Jako by mluvila s někým, kdo tu vlastně vůbec není.

„Děkuji, můj pane.“

„Nemáte zač. Přeji příjemný den.“

Dveře za císařem se zavřely a Viktorie zůstala sama v tichu.

*

Gallatea umírala tiše.

Stál před velkým oknem a sledoval, jak kdysi elegantní elipsoid stanice lemovaný dvěma obručemi nekontrolovaně rotuje kolem svislé osy. Za některými okny blikalo světlo, poslední vzdechy nouzových systémů, jak se však stanice otáčela, záblesky mizely, nahrazovány okrajem černé rány lemovaným mračnem vznášejících se trosek.

Nepravidelná, rozervaná díra sahala téměř ke středu stanice. První salva prolomila obranná postavení na prstencích, druhá dílo zkázy dokonala. Gallatea nedisponovala zbraněmi dlouhého dosahu, ochranu měla zajistit Dieterova flotila. Její žalostné zbytky se právě nacházely ve skoku na bezhlavém útěku k Menabaranu. Císař nařídil nebrat zajatce, na tomto místě brzy nezbude nic než spálený kov a zmrzlé maso. Obojího dost, aby vznikla legenda.

Uvědomil si nezvyklý klid okolo a otočil se. Stometrový hangár vypadal podivně prázdný. Na výpustních rampách stály v řadách štíhlé trupy stíhaček, kokpity otevřené, avšak uvnitř nikdo neseděl. Za prosklenými bublinami kontrolních stanovišť vysoko v rozích viděl poblikávající obrazovky, ale nerozeznal jedinou postavu. Neslyšel dokonce ani motory.

Robert Mathias rychle vykročil k velkým vratům. Musel najít nějakého důstojníka. Ohlásit mu... i když vlastně nevěděl co. Ale aspoň uvidí něčí tvář. Zbaví se úzkosti, která ho náhle sevřela.

Udeřil do tlačítka. Vrata se otevřela a on vyšel na chodbu, taktéž prázdnou. Tohle byla přece *Anneras*, císařova vlajková

lod'. Na chodbě k hangáru bylo *vždycky* plno lidí, vojáci, piloti a personál... co se tady dělo?!

Strach ho pobídl k běhu. Stiskl knoflík u prvních dveří v chodbě, vpadl dovnitř – a uviděl mrtvolu.

Podlahu ode zdi ke zdi pokrývala těla. Většina byla spálená, některá tak, že zbyly jen groteskně zkroucené škvarky ve tvaru postav. Jiná vypadala zpřelámaná jak rozbité loutky, zapletená do sebe, až nedokázal poznat, která končetina patří kterému člověku. Muži i ženy, někteří civilisté, jiní v uniformách. Zahlédl pár neporušených tváří, a jako by se dívaly na něj. Kalné oči, ústa dokořán v posledním výkřiku... a pak spatřil ještě něco.

Uprostřed místnosti stál stůl. Dřevěný, starožitný, tmavě hnědé boky zdobené řezbami, nohy ve tvaru lvích tlap. Obklopovala ho metrová mezera, kde neležela těla, a Mathias, hnán jakýmsi divným nutkáním, vykročil blíž. Těžce hledal cestu mezi mrtvolami. Snažil se jim vyhýbat, ale přesto cítil praskot kostí i mlaskavý zvuk drceného masa při každém došlápnutí. Žaludek měl až v hrdle, ale pak byl konečně u něj. Opřel se rukama o hladkou desku. V jejím lesklém povrchu rozeznal svoji tvář, ale byla zkřivená děsem a v té chvíli mu hlavou bleskla myšlenka.

Tohle jsem udělal.

Stůl pod jeho dlaněmi se pohnul. Leknutím couvl a sledoval, jak se horní deska zvedá, odhaluje složenou odpalovací rampu i bílé hroty připravených raket.

Tohle jsem udělal.

Couvl o další krok a zavrával. Náhle ztratil rovnováhu, jako by od kolen dolů přestal cítit nohy. Zoufale hrábl po okraji stolu, ale prsty mu sklouzly na hladkém dřevě.

Ten zvuk, když dopadl do hromady mrtvol, byl příšerný. Konečně začal křičet. Mával rukama, ale všude byla jen lepkavá, studená krev a mrtvé paže. Svíraly ho, stahovaly dolů a rozbité

tváře se otáčely, černé jazyky za vyraženými zuby se hýbaly, fialové rty šeptaly, jednu a tutéž větu pořád dokola.

Tohle jsi udělal.

Sevřel něčí ruku, teplou, živou. Zoufale se jí chytil. Uslyšel ženské vyjeknutí a po něm rozrušený hlas.

„Všechno je v pořádku, pane Mathiasi! Slyšíte?!“

Uvědomil si, že nad sebou vidí světle šedý strop. Ležel v měkké posteli, hlava mu třeštila. Cítil známé svrbění, tam na koncích nohou, kde už dávno neměl nic. A slyšel pípání, které znal až moc dobře: zvuk diagnostického náramku.

Nemocnice.

S pocitem neskutečné úlevy uvolnil sevření. Sestra, kterou málem strhl k sobě na postel, si s rozčileným výrazem urovnávala uniformu a doktor vedle ní se usmál.

„To je v pořádku, pane Mathiasi. Měl jste zlý sen, to je po úrazu hlavy normální. Vzpomínáte si?“

Otázka způsobila, že sebou Mathias trhl. Vybavil si ulici posetou ruinami. Hořící těla. Oslepující záblesk z nebe, náraz, co ho smetl z vozíku na prachem pokrytou zemi.

„Ano!“ zašeptal. „Přehlídka.“

„Správně,“ doktor se znovu usmál. „Máte otřes mozku a pár šrámů. Poležíte si pár dnů, ale zas budete chlapík.“

Mathias se zašklebil – ten naivka to myslel vážně. Na jízlivou odpověď byl ale pořád moc vyděšený. Srdce mu tlouklo jako zběsilé, v uších slyšel zvonění.

„Jo,“ vydechl. „Díky, doktore.“

„Dobře. Musím se věnovat dalším pacientům. Kdybyste něco potřeboval, stačí zazvonit. Možná budete chtít něco na spa...“

„Ne!“ Mathias ho prudce přerušil. K práškům měl vždycky odpor, dobře si pamatoval, co dokázaly udělat s vojáky bojové pilulky.

Doktor ještě chvíli mluvil, ale Mathias ho nevnímal. Konečně za sebou zavřel dveře a on úlevou vydechl – byl sám.

Jednou rukou si protřel oči. Dotkl se obvazu na čele a odolal nutkání ho strhnout. Snažil se soustředit, ale bůhvíproč to nešlo. Nejspíš mu už předtím dali nějaké oblbováky.

Zavrtěl rychle hlavou – a uviděl svůj vozík. Vznášel se nad podlahou nalevo od postele, zelená kontrolka na područce svítila. Zvláštní, že si ho doteď nevšiml. Byly chvíle, kdy ten mizerný krám nenáviděl, ale teď pocítil radost. Nejvíc ze všeho chtěl odsud pryč. Domů do své dílny, kde by byl v bezpečí, obklopený věcmi, které znal.

Natáhl pravou ruku, dosáhl na konec područky a přitáhl vozík blíž. Měl praxi, za chvíli už seděl na sedadle. Nohy si omotal příkrývkou, přes nemocniční košili navlékl župan visící vedle postele. Zjistí, kam se podělo jeho oblečení. Pokud bylo zničené, sebere někde nové a vypadne. Toho pitomého náramku se zbaví hned, jak najde svou kapesní sadu náradí.

Klepl na područku a vozík poslušně vyrazil ke dveřím. Otevíraly se ven, stačilo drcnutí, a Robert Mathias vyjel z pokoje.

Nemocniční chodba byl temná, prázdná, a on spolkl kletbu – noc. V pokoji neměl hodiny, anebo si jich nevšiml, ale rozhodl se, že na tom nesejde. Ať je třeba půlnoc, prostě *musel* pryč.

Tiše se rozjel chodbou. Nikde nebyla živá duše, což mu plně vyhovovalo. Zahnul za roh, už viděl velké osvětlené dveře východu na konci. Chtěl přidat, ale v té chvíli vozík do něčeho drel a zastavil se.

Mathias sklopil zrak.

Na zemi ležel černý pytel, do kterého se balila těla – a ne jediný. Po podlaze chodby až k východu byly naskládány další, ve dvou úhledných řadách, jako vojáci nastoupení k přehlídce. Všechny vypadaly plné, některé dokonce nafouklé, jako by mrtvoly uvnitř už začínaly hnit. Mezi nimi vedla ulička, kterou

sice šlo projít, ale pro vozík byla úzká. Mathias ho zkusil zvednout. Mezní výška byla půl metru, což by stačilo, jenže okraj se zachytil za první pytel v řadě a nechtěl se uvolnit. Vozík poskakoval na místě, černý plastik šustil. Ten zvuk byl ve ztichlé chodbě hlasitější než čestná salva, určitě někoho brzy přivolá.

Mathias zavrčel nadávku. Klesl těsně nad zem, chytil se pevně levé područky a sehnul se, aby pytel uvolnil. Sevřel jeho roh, škulb s ním – a on se náhle otevřel.

Muž uvnitř byl mladý. Hlava mu vyklouzla z pytle, s křaplavým zvukem narazila spánkem na podlahu a Mathias se zajíkl, protože za jeho pravým uchem nebylo prostě *nic*. Cosi, snad střepina, mu utrhlo zátylek až k temeni, zbyla černá díra lemovaná zubatou hranou lebeční kosti. Ta byla čistě bílá, ovšem z obrovské rány dole na dlaždičkovou podlahu vytékalo něco černého, hustého a mazlavého jako dehet.

Mathias pocítil nevolnost. Rychle pustil područku a sehnul se, aby hlavu nacpal zpátky do pytle. To už byla nebezpečná pozice. V předklonu se nemohl pořádně zapřít nohama, takže hrozilo, že z vozíku přepadne, ale bylo mu to jedno. Popadl mrtvého za vlasy. Mazlavá hmota mu potřísnila ruce, lepila mezi prsty. Zachytil pohledem obličej. Opravdu byl mladý, skoro ještě kluk. Hezká tvář, kalné modré oči, a Mathias se zarazil.

Navzdory odporu ucítil náhle smutek, jako by šlo o někoho, koho znal. Možná měl matku, která na něj doma pořád čeká. Otce, který byl na něj hrdý. Pokud už měl zemřít, zasloužil si lepší smrt než tuhle. Žádná čest ani služba, jenom nechtěná oběť pokusu o hnusnou vraždu...

Modré oči se pohnuly.

Mathias vyjekl. Rozevřel prsty, jenže hlava mu v ruku držela dál, přilepená tím černým slizem. Chtěl ji odhodit, ale ztratil rovnováhu. Cítil, jak klouže z vozíku rovnou mezi ty nafouklé pytle, a v tom okamžiku uslyšel šepot, jednu jedinou větu.

Tohle jsi udělal.

Robert Mathias nepřítčně zařval.

Uviděl šedý strop. Pod zády ucítil postel.

Nemocniční pokoj.

Tentokrát se vzbudil sám. Žádný doktor, sestra ani vozík, jen obvaz okolo hlavy a diagnostický náramek na zápěstí. Znovu lapal po dechu. Třásl se, že ani nedokázal uchopit postranice postele, aby se posadil. Zuby mu drkotaly jak úlomky ledu padající ze střechy na chodník. Jak kousky rozdrčené suti. Střepiny. Kosti.

Tohle jsi udělal.

Zadíval se do stropu. Záchvat nejhorší paniky ustupoval, ale ne strach. Věděl, že tentokrát je opravdu vzhůru, přesto se bál podívat na zem. Bál se otočit ke dveřím. Bál se znovu zavřít oči.

S jistotou, která byla jako hřeb vrážený do hlavy, pochopil, že tohle nepřejde. Ano, už dřív vytvořil zbraně i věci, které nemohly sloužit k ničemu než k úkladné vraždě. Občasné výčitky svědomí pomohl zahnat cynismus, hořkost při myšlence na ztracené nohy i tělo, které ho pak znovu zradilo: Andrásziho syndrom, porucha, která způsobovala, že mozek nedokázal spolupracovat s implantáty ovládajícími moderní protézy. Stále nepanovala shoda, zda je neurologického nebo čistě psychického původu, jako by na tom záleželo, a než primitivní mechanické nohy, to už byl lepší ten levitující kram. Aspoň byl osud spravedlivý, na Andrásziho syndrom neexistoval lék ani pro takové jako všemocný plukovník Severin. V každém případě on sám přece nezabíjel. Jenom vyráběl věci, a vyrábění věcí byla poslední radost, kterou měl, jenže teď zašel příliš daleko. Po tolika letech překročil hroznou hranici, když poslechl toho šíleného bastarda a nechal se obelhat jeho řečmi i tou hračkou, aniž opravdu zvážil následky. Dokonce se na ně jel ještě *podívat!*

Někdo zaklepal.

Mathias sebou trhl. Nebylo to obyčejné leknutí. Byla to jehla, která bodla až do morku kostí. Strnulý iracionální hrůzou ležel, čekal, co se objeví ve dveřích...

„Ahoj, Roberte! Jak se máš?“

Mathias sípavě vydechl. Hračičkův úsměv pohasl.

„Co je s tebou? Vypadáš, jako bys viděl ducha.“

Mathias přivřel oči. Třásl se jako v horečce. Přesto, když promluvil, hlas měl pevný.

„Musím mluvit s císařem.“

*

Šedá krabička dávkovače uprostřed prázdného stolu.

Ležela tam na vybledlém modrém ubrusu. Přitahovala, vábila, a Jochen Terrakai k ní natáhl ruku skoro bezděčně. Zarazil se až v poslední chvíli, prsty kousek od ní.

Se zařatými zuby ruku stáhl.

Vstal, nebo spíš vyskočil ze židle. Chodil dokola po pracovně a stará podlaha mu pod nohama vrzala. Ten zvuk byl protivně hlasitý jako skoro všechno, přiváděl ho až na práh vzteku.

Přešel ke druhému stolu, o trochu většímu. Stál na něm otevřený počítač, mobilní vysílač pro spojení se satelitem a kolem další věci od paměťových disků a sad nářadí až po krabice naplněné součástkami. Namísto pořádku, na který si potrpěl, bylo všechno neuspořádané, naházené páte přes deváté, ale bylo mu to úplně fuk.

„Příkaz,“ promluvil. „Kanál zpravodajství. Posledních třicet hodin. Klíčová slova: atentát, císař, požár, Stará čtvrť.“

Počítač ani nepípl – všechny akustické funkce vypnul už včera, znervózňovaly ho jako ta podlaha – ale obrazovka se změnila.

Jochen bloudil očima po zvolna rolujících sloupcích textu

a nakonec kývl. Množství čím dál afektovanějších reakcí včetně zpráv o příležitostných násilnostech naznačovalo, že císařská bezpečnost nemá žádnou stopu k pachateli atentátu. Korwarian si potrpěl na pořádek, kdyby netápal v prázdnu, postaral by se, aby povyk rychle ustal. Pokud vše nechává pokračovat, doufá, že dřív nebo později někde z toho chaosu obviňování a divokých spekulací přece jen vypadne něco užitečného. Ani o jeho předvčerejší akci nebyla nikde větší zmínka. Staré domy přece hoří pořád.

Pomalou vydechl – všechno šlo přesně, jak doufal. Jistě, Robert Mathias byl pořád naživu a představoval riziko, ale teď už mnohem menší. Neměl nic, čím by mohl bezpečnost přivést k němu. Pokud nechtěl spáchat velmi bolestivou sebevraždu, musel zůstat zticha, což určitě pochopil. Byl na nejlepší cestě vyklouznout, měl cítit úlevu... jenže ta nepřicházela. To, co mu proudivo v žilách, ho nutilo *jednat*, pokračovat, dělat cokoli, ať to mělo smysl či nikoliv. Nemohl spát. Nemohl jíst. Nemohl dokonce ani v klidu sedět, ale míchat bojové pilulky se sedativy by byl *opravdu* špatný nápad.

Dobře. Nakonec to přejde. Znovu si zopakoval mantru posledních dnů, musel jenom vydržet. *Vydržet*. A měl toho přece dost, čím se zabavit.

„Příkaz,“ promluvil znovu. „Otevřít disk sedm. Zobrazit průběh dešifrování.“

Obrazovka se opět změnila a Jochen zlostně zavrčel. Třináct procent. Ten počítač patřil otci, speciální vojenský model napaný nejlepším softwarem. Dešifrovat cokoli z civilního sektoru pro něj měl být takový problém jako pro tank rozmáchnout plechovku, ale některé soubory toho kripla Mathiase marně lámal už dva dny. Nevadí. Měl plno času. Tedy... možná.

Mezi dalšími disky vedle počítače ležel i jeden s označením „P“. Jochen Terrakai ho zasunul do volného slotu – ruka se

mu třásla tak, že měl problém se trefit – a zadíval se znovu na obrazovku.

„Příkaz. Otevřít soubory. Složka projekty, dokončené. Seřadit podle času. Zvětšit.“

Před očima se mu začala střídat schémata, nákresy součástek i návrhy elektronických obvodů. Do Mathiasovy dílny se vloupal hned druhý den po atentátu. Než tam použil starý dobrý termit, sebral vše, co vypadalo zajímavě, hlavně disky z tajného trezoru, který po značném úsilí otevřel. Mathias byl pečlivý. Ukládal si plány všeho, co za léta vyrobil, i mnohé součástky příliš vzácné, aby se daly lehce sehnat znovu – kutil nejlíp ví, že všechno se jednou může hodit. Nejspíš měl také pečlivě vedený seznam klientů, jenže ten se musel nacházet na posledním disku, kam se zatím nedostal. Nevadí. Víc teď Jochena zajímalo tohle.

Soudě podle jeho výrobků byla Mathiasova klientela mnohem širší, než předpokládal. Našel desítky modifikací všech možných zbraní od pistolí po minomety. Našel snad padesát druhů štěnic, špionážních kamer, nebo naopak jejich detektorů a rušiček. Našel i věci, o kterých měl jen slabou představu, k čemu mohou sloužit, nebo naopak takové, u kterých byl účel jasný, jen k neuvěření. Kapsle nervového plynu v gumové kachně do vany. Úhledný kufřík erotických pomůcek ve tvaru vojenské techniky. Vrháč otrávených šipek v násadě lopaty na sních.

Univerzální klíč k elektronickým zámčům císařského paláce.

Jochen Terrakai hleděl na schéma... i hotový přístroj na stole, na pohled obyčejný komunikátor. Fungoval? Mohl fungovat *všude*?

Donutil se opět sednout a zabubnoval prsty o stůl.

Univerzální klíče různých stupňů samozřejmě existovaly. Každý o nich věděl, měla je císařská bezpečnost, Severinovi

agenti, určitě i Korwarian sám. Jenže byly pochopitelně pečlivě evidované a ještě pečlivěji strážené. Tenhle ne.

Robert Mathias ho nemohl vyrobit bez cizí pomoci. Někdo vysoko postavený mu musel dát podklady, specifikace, možná i vlastní klíč k okopírování. Kdoví na co – špionáž, útok, nějaká tajná akce, nad kterou se dávno zavřela voda. Každopádně teď ho měl on, nástroj teoreticky schopný otevřít každé dveře v paláci, aniž by spustil poplach. Výtahy. Zabezpečené místnosti.

Komnaty císařovny.

„Příkaz. Otevřít soubor dvacet, přílohu D. Zvětšit.“

Další nečekaný poklad. Po vzpouře proti Vitaliji Korwarianovi, než byl převelen na *Anneras*, se Robert Mathias účastnil oprav paláce poškozeného boji v Algormontu. Přitom si odnesl plány mnoha podlaží včetně císařského křídla. V hrubých rysech ho Jochen znal, ale teď viděl, co by normálně poznat nemohl: plány císařových komnat, které od císařovniných dělily jedny jediné dveře. Ano, v předním pokoji pochopitelně bude mít nepřetržitou službu stráž, ale směrem od císařových komnat žádná nebude. Nebudou tam alarmy ani kamery, odsud přece žádné riziko nehrozilo. A císař se zítra osobně zúčastní pohřbu veteránů zabitých při atentátu. Půlnoční obřad u Zdi, tradice z dob kolonizace. Několik hodin, kdy bude Andrej Korwarian mimo pochybnost pryč, jeho komnaty opuštěné.

Jochen Terrakai se zadíval do prázdna. Šlo by to? Proč ne? V uniformě nebude na patře nápadný, císař si pořád zve na kobereček nějaké důstojníky. Projde jeho komnatami rovnou k ní do ložnice. Dlaň na ústa, rychlý řez přes hrdlo a odchod. Nebo tiché škytnutí tlumiče, jediná rána doprostřed čela. Poetická spravedlnost, kterou si Andrej Korwarian určitě uvědomí.

Ano, chtěl čekat. Chtěl být trpělivý, nenápadný... ale teď viděl, že to byla chyba. Druhý úder tak brzy po prvním bude nečekaný, a právě proto úspěšný.

Jochen Terrakai ucítil přívál nového vzrušení i nedočkavosti. Vyskočil od stolu. Nejraději by vyrazil okamžitě, škoda, že císař odjede až zítra. Naštěstí existovaly věci, které mohl udělat hned; především vyzkoušet klíč. Kdo ví, jak byly Mathiasovy plány staré. Musel ověřit, zda se nic nezměnilo, zda pořád funguje.

Otevřel skříň a začal na sebe házet zimní oblečení. Nezáleželo na tom, že je noc, vlastně tím líp. Konečně může přestat trčet tady, zavřený mezi čtyřmi zdmi a tou skřípající podlahou. Cíl si promyslí cestou, vlastně na něm nezáleželo – jak těžké asi může být najít v paláci zamčené dveře?

Než vyběhl ven, nezapomněl vstrčit do kapsy krabičku dávkovače.

*

„Cože?“ Boris Varga nechápavě zíral do Mathiasova obličejce.

„Musím mluvit s císařem,“ zopakoval a Hračička zavrtěl hlavou.

„No jasně. Taky tě rád vidím. Hele, přinesl jsem ti něco k...“

„Já nejsem mimo, ani mi nepřeskočilo! Jde o ten atentát.“

Hračičkovou páteří projelo zamrazení. Pozorně se na Mathiasa zadíval. Vypadal bledý. Vyděšený. Odhodlaný. Až moc připomínal toho blázna v kanále, než to s ním major skoncoval, a to Borise vyděsilo nejvíc. Tašku, kterou držel, spíš pustil, než položil. Věci uvnitř zarachotily. Zvuk zněl pokojem náhle až moc hlasitě.

„Roberte,“ ztišil hlas, „to není sranda. Netušíš, co se děje v paláci. Velitele gardy nechal císař skoro umlátit, vojáci z kontroly nešli ke zdi jenom proto, že se jich zastala císařovna. Už se povídá o zmizelých lidech, o gráciánech v...“

„Ano! Jsem starší než ty, nemusíš mě poučovat!“ v Mathiasově hlase prvně zazněl hněv. „Pamatuji čistky za Vitalije, viděl

jsem Hřbitov... tak jinak. K útoku na císařovo vozidlo použili rakety, nanejvýš čtyři. Krátký až střední dolet, protipancéřová hlavice. Navádění byl poloautomat, kamera upravená z běžného zpravodajského typu. Rampa umístěná někde v domě, ovládaná dálkově po síti. Už mě bereš vážně?“

Hračička bezděčně couvl.

„Jak to víš?“ přivřel oči. „Snad... snad ne *tak*?!“

„Jak?“ Mathias se ušklíbl. „Že jsem ten krám vyrobil? Jo, a na víc se radši neptej. Nemysli...“

„*Cože?*!“ Hračička zařval, ale vzápětí znovu ztlumil hlas, cedil slova příkrčený, se zatátými pěstmi. „Ty starej magore! Málem jsme tam všichni zdechli! Sakra, *proč?*!“

Mathias se ušklíbl podruhé, a tentokrát trpkost převážila.

„Protože jsem chtěl, aby si mě *pamatovali*. Chtěl jsem po sobě něco nechat.“

„Něco jako stovku hrobů?!“ v Hračičkově hlase se mísil vztek s úžasem.

„To nepochopíš,“ odsekl Mathias. „A máš kliku, že ne.“

„*Kliku?*!“

Varga přivřel oči. Vypadal, že se modlí, ať se mu to jenom zdá, ale když je otevřel, hlas měl kupodivu vyrovnaný.

„Fajn. Pro koho to bylo?“

„To ti nemůžu povědět.“

„*Nemůžeš?*“ Hračička udělal výhrůžný krok k posteli. „Něser mě, Mathiasi! Komu jsi ten šmejd dělal? Byl to někdo z paláce? Někdo, koho znám? Koukej to vysypat!“

„Ne! Nevím, co byl zač, a i kdyby, neřekl bych ti to. Protože pak se namočíš taky, a to nechci. Jenom zavolej císaře, radši se přiznám jemu než Severinovým poskokům nebo graciánům. Máš přístup k horké lince, vím, že můžeš!“

„Proč? Bojíš se, že toho hajzla seberou a práskne tě první? Věříš, že se můžu u Korwariana přimluvit? Tobě fakt přeskočilo!“

„Zase nic nechápeš. Kašlu na protekci. I kdybych vyklouzl... pořád to vidím. Jestli mi nepomůžeš, zařídím si to sám. Když tu párkrát zařvu nahlas, někdo ochotný, kdo zavolá bezpečnost, se určitě najde, ale až si mě vezmou do práce ti z Vanerlinu, kdo ví, co všechno řeknu. Budou se chtít předvést. Čím větší ryby, tím větší pochvala. *A člen císařovny ochranky by byla pěkně velká ryba.*“

Hračička se tentokrát nezmohl na odpověď.

„Proto chci jít rovnou nahoru, žádné prostředníky. Nestáhnou tak s sebou nikoho jiného, Andrej není Vitalij. Musím s tím skončit... Borisi, *prosím!*“

Boris Varga dál mlčel. Tón posledního slova zchladil jeho vztek jak vědro ledu. Ticho jako by se táhlo věčnost, než sáhl k opasku a vytáhl komunikátor. Pomalu tiskl jednotlivá tlačítka, šest sedm tři dva devět. Nepoužil automat, jediná paměť, v níž on i zbytek ochranky směli tohle číslo uchovávat, byla v hlavě.

„Ano?“

Hlas, který se ozval skoro bez zaváhání, Hračička dobře poznal. Uvědomil si, že je to poprvé, co s ním mluví přímo, ale hrdlo měl už tak sevřené, že to horší být nemohlo.

„Vaše Veličenstvo, tady nadporučík Varga. Jsem v palácové nemocnici... a je tu jeden muž. Tvrdí, že s vámi musí mluvit, protože má informace o té střelbě na přehlídce. Myslím, že ne-lže, můj pane.“

Hračička napůl doufal, že ho císař jen odkáže na bezpečnost, ale odpověď následovala okamžitě.

„Kde je ten muž?“

„Pokoj padesát tři, můj pane. Je to...“

Spojení se přerušilo, než mohl Varga pokračovat. Ruka mu klesla. Pohlédl na Mathiase, a spatřil v jeho tváři úlevu.

„Díky, Borisi.“

Hračička neodpověděl. Dosedl na židli vedle postele a civěl do prázdna.

„Stejně sem nepřijde. Je to císař. Akorát pošle pár chlapů, aby tě sebrali – nebo nás oba.“

„Ale přijde,“ Mathias zavrtěl hlavou.

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože tam nechtěli zabít jeho. Šlo o císařovnu, což ví. Kdyby někdo střílel rakety na moji ženu, půjdu po něm a vykuchám ho jak rybu, osobně. Proto přijde... hele, co máš v té tašce? Přinesl jsi něco k pití?“

Hračička s úšklebkem zalovil u svých nohou. Vytáhl láhev, utrhл uzávěr a podal ji Mathiasovi. Ten se napil a vzápětí mu zrudl obličej. Zašklebil se, náramek na jeho zápěstí divoce zapípal, přesto se napil znovu.

„Síla! Ten tvůj import z Viridianu?“

„Chutná to snad jako něco z Marodky?“ odsekl Hračička. Mathias mu podal láhev zpět. Uvědomil si, že také potřebuje doušek, zvedl ji k ústům – a zarazil se.

Nebyl to hluk, co se ozvalo za dveřmi. Právě naopak: ticho. Nemocniční chodba byla v tuto dobu rušná a Varga ozvěnu toho hluku koutkem ucha vnímal, náhle však neslyšel nic. Mathias naklonil hlavu, i on si toho všiml.

„Asi bys měl tu flašku schovat.“

Hračička poslechl a rychle vstal. Dvěma kroky byl u dveří, otevřel...

Andrej Korwarian kráčel přímo k němu. Nebyl už ani deset metrů daleko, ale víc Hračičkovi zatrnulo z dvojice Štitonošů v helmách dva kroky za ním. Cestu lemovalo pár zkoprnělých sester, pacientů i návštěv. Vedle císaře kráčel primář oddělení. Barvou obličej se rychle blížil barvě svého pláště. Nikdo nepromluvil.

„Vaše Veličenstvo!“

Hračička mezi dveřmi zasalutoval a ustoupil. Andrej Korwarian mu věnoval pohled. Pak vešel do pokoje.

Mathias se na posteli posadil. Při pohledu na císaře okamžik zaváhal, pak mu ruka vylétla k čelu jakoby sama od sebe.

„Můj pane!“

Dlouhý, upřený pohled, ze kterého Hračičku zamrazilo, ačkoliv nebyl určený jemu. Pak císař lehce kývl.

„Starší seržant Mathias. *Anneras*, technický letový personál.“

„A-ano, Veličenstvo! Jak...“

„Setkali jsme se u Gallatey, krátce. Kontroloval jsem hangár před začátkem útoku.“

„Ano, pane,“ Mathias rychle polkl. „Je to tak.“

Vypadal ohromeně a Vargovi málem zaskočilo. Čtvrt hodina byla dost času, aby si císař zjistil, kdo v tomhle pokoji leží... ale patnáct let stará válka? Desítky, stovky inspekcí, a on si ho *pamatoval*... Hračička rychle zavřel ústa.

„Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Ano, Veličenstvo,“ Mathias se nadechl. S viditelným úsilím se ovládl. „Mám věci, které bych vám chtěl říct... o samotě.“

Andrej Korwarian se otočil k Hračičkovi, Štítonošům i bledému primáři mezi dveřmi.

„Omluvte nás, pánové.“

„Rozkaz, můj pane!“

Hračička za sebou zabouchl. Cítil strach, zmatek, ale i úlevu, za kterou se styděl. Ne, prostě nechtěl být u toho, co se teď za dveřmi odehraje. Mathias měl vlastně pravdu – nechtěl to vědět. Nechtěl to slyšet. Přál si, aby se to nikdy nestalo.

Z pokoje zněly jen útržky tichých hlasů. Hlavou mu blesklo, co udělá, až císařovy gorily vytáhnou Roberta z postele a odvláčou ho pryč. Korwarian je sem nevzal pro parádu – bude stát a koukat na to? Popřeje jim šťastnou cestu? Může vůbec dělat něco jiného než teď, zatínat zuby, až cítí bolest v čelistech...

„Co tohle znamená, *poručíku*?!“

Primář s hodností majora na klopách uniformy pod bílým pláštěm se na Hračičku díval. V očích měl vztek. Varga mu oplatil stejně – teď neměl náladu nechat se buzerovat idiotem, který má strach, že přijde o frčky, i když ani neví za co.

„Zeptejte se císaře, pane!“ procedil a primář zrudl, nadechl se...

Padl výstřel.

Dveře pokoje zvuk utlumily, zněl tiše jako bouchnutí zátky. Přesto nebylo pochyb, co se ozvalo.

Primář vytřeštil oči. Hračička je naopak přivřel. Cítil, jak mu ze žaludku stoupá trpký pocit rezignace. Vzápětí se dveře pokoje otevřely.

Císařova zbraň byla v pouzdře. Nic nenasvědčovalo, že by ji vytasil, ale Varga jasně ucítil pach spáleniny. Andrej Korwarian za sebou zavřel a upřel pohled na primáře. Hlas měl velice klidný.

„Robert Mathias zemřel na následky zranění při atentátu během Výroční přehlídky. Pohřben bude jako válečný veterán. Rozumíte?“

„Ji-jistě, pane! Ro-rozumím. A-ano, přesně jak říkáte.“

Primář hodlal v ujišťování pokračovat, ale císař neodpověděl. Zamířil prostě pryč, oba Štítonoši ho následovali. Na Hračičku nepromluvil, ale když se otáčel, na půl vteřiny se mu zdálo, že *něco* postřehl. Snad přivření očí, sotva patrné kývnutí... anebo možná nic.

Než si to stihl promyslet, hleděl na císařova vzdalující se záda. Primář klusal za ním jako pes, který se při venčení snaží dohnat pána, a Boris Varga se vyčerpaně opřel zády o dveře. Hlavou mu kmitlo, co na tohle asi poví major Reed a jestli bude mít zítra touhle dobou ještě práci, ale vlastně mu to bylo jedno.

Právě ztratil přítele.

Podplukovník Goran Weber se sklonil pro košili na podlaze a zasténal. Musel se opřít druhým loktem o postel a opatrně se otočit na bok, aby natáhl ruku dost daleko. Uprostřed pohybu ucítil na rameni teplou dlaň a do ucha mu zapředl ženský hlas.

„Vypadá to vážně hrozně, miláčku. Potřeboval bys doktora. Copak v paláci jich není dost?“

Weber dostal chuť ruku neurvale shodit, nakonec se však spokojil jen s úšklebkem.

„To určitě. Aby každý věděl, že...“

„Že jsi k degradaci dostal ještě výprask jak sluha? Ale no tak. Myslíš, že je v paláci ještě někdo, kdo o tom neslyšel?“

Weber spolkl nadávku – nemělo cenu se hádat, věděl, že má pravdu. Ohlédl se k její tváři a oplatil pohled oříškových očí.

„Slyšel možná. To neznamená, že to musí taky *vidět*.“

„Ta mužská ješitnost. Rozhodně mě ale těší tvá důvěra, miláčku. Zase ti to krvácí, počkej.“

Lady Fiona Doerová, v jistých kruzích více známá pod přezdívkou Černá vdova, sklouzla z postele a přehodila si přes ramena župan tak průsvitný, že to bylo vlastně jedno. Rozhodně přítom bylo na co koukat, podle postavy by Fioně její věk nikdo nehádal. Zmizela v koupelně, zatímco podplukovník zůstal sedět na kraji postele. Nechal košili košili a dlaněmi si vyčerpaně podepřel bradu. Někde slyšel, že po sexu jdou na chlapa vždycky lítostivé myšlenky. Bral to za pověru, ostatně v tomto směru nikdy žádné důvody k smutku neměl, ale teď se cítil opravdu bídně. Doufal, že u Fiony nalezne rozptýlení, zatím to však vypadalo spíš na pravý opak.

Z koupelny znovu uslyšel lahodný hlas.

„Kdybych byla zlomyslná, řeknu, že vlastně nemám proč si

stěžovat. Dokud jsi na tom takhle, musíš být při našem dovádění nahoře, což se mi moc líbí, ale nemá snad dáma pečovat o svého kavalíra?“

„Kdybys pečovala o všechny, nevím, kolik času by ti zbylo na to dovádění,“ zavrčel Weber. „Ale když jsme u péče, o čempak s tebou mluvila má žena?“

„Ty o naší schůzce víš?“ Fiona vyšla z koupelny s malou lékárníčkou v ruce. „Nejspíš ti to řekla sama, že?“

„Správně, a nezapomněla na pár narážek. Jistě tušíš o čem.“

Fiona si odfrkla. „Měla mlčet, abys na to hezky přišel sám, a závěry nechat na tvé představivosti. Tvoje žena nemá kapku rafinovanosti, miláčku. Naprosto chápu, že dáváš přednost mně.“

Weber se musel zasmát, svým způsobem to byla pravda.

„Neodpověděla jsi mi,“ upozornil přesto, zatímco Fiona rozložila na postel obsah lékárníčky. Tentokrát odpověď chvíli zvažovala.

„Řekněme, miláčku, že tvá choť kromě běžných ženských řečí naznačila jisté *možnosti*. Ovšem nepožádala, a i kdyby, nevyhověla bych jí. Za prvé si s tebou znamenitě užívám. A za druhé jsou to samozřejmě jenom pomluvy.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Weber. „Kdybys otráвила tolik svých milenců, o kolika se to povídá, hřbitov by měl o polovinu větší rozlohu.“

Parfémem provoněným budoárem se rozezněl jemný smích.

„Přesně tak. Už o tom víc nemluvme – otočíš se trochu?“

Weber poslechl a Fiona se zadívala na jeho záda... nebo to, co tak mělo vypadat. Podplukovníkovo tělo od ramen po pás byl jediný slepenec ran a jelit. Ta na okrajích měla temně fialovou až zelenou barvu, ale uprostřed byla ještě živá a nateklá. Jedno z nich při Weberově pohybu prasklo, po zádech mu stékaly kapky temně rudé krve. Fiona nabrala špičkou prstu

trochu masti z jedné nádoby a rozmázla ji na ránu. Podplukovník sebou škubl.

„Opatrně, sakra!“

„To vydržíš, kocourku,“ Fiona zavrtěla hlavou, náhle naprosto vážná. „Měl jsi štěstí. Viděla jsem umřít lidi po polovičním počtu ran. Taky jsem viděla ty, co měli v péči graciáni. Buď rád, že Severin nechtěl přijít o špicla. Neumím si představit jiný důvod, proč tě císař nechal vyváznout tak snadno.“

„Snadno? Ztratil jsem hodnost i místo velitele gardy. Císaři nesmím na oči, v paláci mě nikdo ani nepozdraví. Taková hanba... kdyby ještě žil můj otec, vyhnal by mě z domu jako psa!“

„Jenže tvůj ctihodný papá už odpočívá v pokoji, takže téhle nepříjemnosti se bát nemusíš. A hanba je jako náledí na chodníku. Každý jednou uklouzne, někdo dřív, někdo později. Teď prostě přišla řada na tebe. Pokud zůstaneme naživu, vždycky je šance postavit se zase na nohy, tak to vezmi jako výzvu a ne skuhrej. Sebelítost pravým mužům nesluší, kocourku.“

„Umíš člověka utěšit,“ sykl Weber, ovšem znovu si uvědomil rozsah Fioniných vědomostí. Ovdověla už před lety a nezastávala žádnou oficiální funkci, dokonce ani nebydlela v paláci. Vlastnila rezidenci na okraji Algormontu a potají pár domů ve městě, přesto věděla o všem, co se ve vyšších kruzích hnulo. Nejspíš uměla být nebezpečná, ať už ty travičské řeči byly pravda nebo ne... a určitě byla zatraceně přitažlivá.

„Navíc tohle není všechno,“ navázal podplukovník tiše. „Pořád nemám nové přidělení. Na co se asi můžu těšit – Nocta? Mrtvá díra? Nebo Korwarian vymyslí něco *speciálního*? K čertu, to čekání je nejhorší.“

„Pochopitelně. Právě proto císař nespěchá. Dal ti napraskat, sebral ti hodnost a teď tě nechá pár týdnů hezky dusit na mírném ohni. On na rozdíl od tvé ženy rafinovanost nepostrádá, i když rád předstírá opak.“

„Kdybych aspoň mohl udělat něco *užitečného*. Třeba ten atentát. Vyšetřuje ho Severin, ale představ si, kdybych viníka našel já. To by císaře mohlo uspokojit... nemůžeš mi pomoci? Chci říct...“

„Jestli mi některý z mých přátel něco nepošeptal?“ Fiona se přisunula na posteli blíž, až přes tenkou látku županu cítil teplo jejího těla. „Ano. Šeptají toho spoustu, hlavně v jistých chvilkách, ale nic zásadního. Syn lorda Mahyrena prý zažil nějaké nepříjemnosti v chrámu. Leroy Erisket konečně přestal truchlit po svojí Vilemíně. Tvůj přítel Argayle se za poněkud dramatických okolností rozešel s Vasariho neteří. A nejspíše také touží po masáži zad, kdykoliv spustí v důstojnickém klubu o císařově manželství.“

„Idiot,“ odfrkl plukovník. „Nemohl to být on?“

„Argayle? Neblázni, kocourku. Je to hlupák, přesně jak říkáš. Přemýšlej spíš nad motivem než nad podezřelými.“

„Jak to myslíš?“

„Vy v paláci máte příšerně omezený rozhled. Vidíte jenom kariéru, majetek a moc. Studení jak čumáci, spiknutí za každým rohem, ovšem zločin mívá i jiné příčiny. Vášeň, nenávisť, chtíč... to jsou nejsilnější motivy pro vraždu.“

„Na tom něco je,“ připustil Weber a znovu se na ni zadíval. „Jsi pěkně chytrá, Fiono, víš o tom?“

„Jistě, miláčku,“ Fiona ho sladce políbila na tvář. „Proto si tak rozumíme. Pokud ale vážně stojíš o radu, o něco, co *opravdu* můžeš dokázat, běž za císařovnou.“

„Proč?“ Weber podrážděně ucukl. „Škemrat?“

„Přesně tak. Severin ti leda pogratičuje, že jsi naživu. A bojím se, že víc přátel dostatečně vysoko nemáš.“

„Ale ta *Viridianka*...“

„Ta *Viridianka* zvládla císaře přesvědčit, aby nedal zastřelit každého chudáka v uniformě, co se jenom mihl při kontrolách

před přehlídkou. Když budeš pěkně kající, nebo před ní nějak elegantně ohneš hřbet, třeba ztratí slůvko i za tebe. Netvař se, jako bys dostával další výprask, kocourku. Pýcha není ctnost, ale luxus, co si občas nemůžeme dovolit – pomysli, jaká je na Noctě tma.“

Weber zavrčel, zlostně i rezignovaně zároveň. „Kdyby tohle slyšel Argayle...“

„Tak co? Začne se ti posmívat? Ach, muži. Občas jste jako děti. Jestlipak tvému příteli vydrží humor, až ho Korwarian za urážku své ženy zabije? Protože pokud bude pokračovat, přesně to se mu nakonec stane. Přemýšlej a buď praktický. Mrzelo by mě, kdybych přišla o tvou společnost, i když teď už bys měl zamířit domů. Aby tvou ženušku zase nenapadlo žádat mě o *pomoc*.“

Správná poznámka. Goran Weber s povzdechem sebral košili a začal se oblékat. Přitom zvažoval slova.

„Se ženou nemáme budoucnost. Dřív nebo později to skončí, ale pak, pokud se mi tohle podaří ustát... co bys řekla svatbě? Mohli bychom to dotáhnout daleko.“

Fiona mu s úsměvem pohrozila prstem.

„Nekaž hezký večer, kocourku. Manželství časem zničí všechnu zábavu, jen pomysli na to svoje, a mně to třikrát úplně stačilo. Teď běž, čekám dnes další návštěvu.“

Weber spolkl otázku, jestli ještě nemá dost, a kývl.

„No, budiž. Tak dobrou noc... pokud tedy stihneš spát.“

„Neboj se, já stíhám spoustu věcí.“

„Aha, málem bych zapomněl,“ podplukovník sáhl do kabátu a položil na noční stůl malou krabičku. „Příspěvek do tvé šperkovnice. Ani kavalír by neměl zanedbávat svoji dámu.“

„Tvá pozornost je okouzlující, miláčku. Budu se moc těšit na příště!“

Fiona zůstala sedět na posteli. Nevrhla se ke krabičce se žádnou dychtivostí, aspoň dokud se dveře nezavřely, a Weber se

zasmál. Možná se to moc nelišilo od platby šlapce u kasáren, ale aspoň styl Fioně nikdo upřít nemohl.

Tiše kráčel po schodech dolů k východu. Hotel *Sandrine* nebyl bordel v pravém slova smyslu. Fiona dbala, aby si držel jistou úroveň, stejně jako na to, aby nikdo nevěděl, že jí patří, a mohla ho tak využívat pro své schůzky. Horní patro měla rezervované trvale, zatímco v dolním bydleli běžní hosté. Weber rozhodně nechtěl, aby ho některý spatřil. Použil zadní východ do tmavé uličky, kterou se mohl bezpečně dostat ke svému vozu před kasinem o ulici dál. Každý čtvrtek si zahrál jednu dvě hry a nenápadně se vytratil. Teď musel být opatrnější, protože si kvůli rozšviháním žádům nemohl vzít těžký kabát s kapucí zakrývající tvář. Také jím okamžitě začala lomcovat zima. V duchu se už viděl v teple, zrychlil krok – když se proti němu z boční uličky vynořil muž v dlouhém plášti.

Oba kráčeli tak rychle, že do sebe skoro vrazili. Weber uskočil, a současně postřehl, jak druhý muž zajel rukou pod plášť. Ten pohyb nepřipouštěl žádné pochybnosti o účelu. Podplukovník přitom nechal služební zbraň ve voze, Fiona je nesnášela...

Weberem projela hrůza – hlavně z myšlenky, že ho najdou mrtvého tady, pár kroků od pochybného hotelu. Ta souvislost jistě nebude přehlédnuta. Couvl s rukama od těla, ale než stihl říct slovo, druhý muž se odvrátil a poklusem se rozběhl pryč. Než zmizel ve tmě, Weber na okamžik zahlédl jeho tvář. Mladík vypadal stejně vyděšený jako on sám, ale hlavně mu přišel jaksi vzdáleně povědomý. Jako by ho už někde viděl – ale na tom teď nezáleželo.

Stále mírně rozklepaný podplukovník znovu vyrazil původním směrem. Raději zmizet, na jednu noc bylo dobrodružství až dost. A stejně vyděšený Jochen Terrakai polkl další bojovou pilulku a pokračoval k paláci.

Kapitola 2

Maják Fort Knox, menabaranské území

„Kontrola provozu Fort Knox volá Udatný Achilles. Ozvěte se, Achille. Opakuji, tady kontrola provozu Fort Knox.“

I přes nepřilíš kvalitní spojení slyšel Gil Daley v hlase na druhé straně strohý, nevlídný tón. Obrátil se na Darrena Iversona v křesle před mikrofonem.

„No?“ procedil mezi zuby. „Co teď, kapitáne? Budou chtít celní prohlášení... víš, tu věc, kterou nemáme, protože jsme zdrhli z Menabaranu se stíhačkama za zadkem. Navíc až sem přijdou a uvidí tvoje *pasážéry*, zavřou nás rovnou všechny!“

Daleyho oči jako magnet přitahovalo velké čelní okno a to, co se vznášelo za ním, zdánlivě jen pár desítek metrů od nich. Štíhlé, hrozivě elegantní jehly pěti bitevních křížníků visely nehybně v pravidelných rozestupech okolo majáku. Těsně pod ním pomalu rotovala stanice, dvanáctihrané jádro se šesti rameny, která se ježila sledovacími anténami i zbraněmi. Stačil výstřel možná na půl procenta kapacity, aby z *Achillea* zůstal jen oblak rychle letících částic. Fort Knox byl první

menabaranský maják, odkud šlo skočit do algorského prostoru – nebo naopak. Vojenská základna ve stavu pohotovosti, pro kterou byl civilní provoz spíš trpěný hmyz. Kdyby kontrola došla k závěru, že s *Achillem* něco není v pořádku, neváhala by ani vteřinu, a nikdo by si nestěžoval. Určitě ne po tom, s jakou opustili Menabaran.

Daley zřetelně cítil, jak mu po zádech běží mráz.

Iverson naopak vypadal úplně klidně. Shrnul si z čela pramen šedivých vlasů – jeho klobouk se pořád válel někde v nákladovém prostoru – a sklonil se nad mikrofon.

„Kontrolo, tady *Udatný Achilles*. Žádáme o povolení pro skok na Einstein. Nabrali jsme pár turistů, co chtějí vidět památku.“

Znělo to úplně nevinně a Daley polkl – vyjde to? Hlavně ani slůvko o Newellu nebo opuštění menabaranského území...

„*Tady kontrola provozu. Souhlas ke skoku na maják Einstein, jakmile budete připraveni.*“

„Děkujeme, kontrolo. Začínáme s výpočty.“

„*Dobrá. Kontrola Fort Knox konec.*“

Gil dlouze vydechl. Skoro se mu zatočila hlava, jenže úleva trvala jen okamžik.

„Fajn. Chtějí nás mít rychle z krku, ale pořád je to jenom odklad. Jestli budou chtít doklady teď tady nebo jinde později, stejně je nemáme. Co chceš, sakra, dělat?“

„Teď zajdu zkontrolovat pasažéry. Začni počítat skok, nechci se tu zdržovat.“

Iverson se vyhnul odpovědi, jako to dělal často. Jediné, co Daley netušil, bylo, zda klid hraje, má plán, anebo je mu to prostě jedno a až přijde na věc, pustí se do nějaké šílené improvizace. I to se stávalo často. Tak nebo tak, s odletem měl pravdu a Gil se sklonil ke klávesnici. Hlavní panel nechal Darren při přestavbě lodi netknutý a původní písmena z kláves

byla dávno pryč. Později je sice obnovil fixem, ale z některých už stačil zmizet i ten, navíc Daley mechanickým klávesnicím dávno odvykl. Zlostně zápasil s překlepy i chutí praštit do toho krámu pěstí, zatímco Iverson vyšel na chodbu.

Kajuta, jak Darren honosně nazval tohle místo, byla menší než koupelna v Nikolině artipolském bytě. Dvě sklopná lůžka nebo spíš úzká prkna proti sobě, pod každým malá skříňka. Uprostřed stolec. Vsedě na jednom lůžku stačilo člověku natáhnout ruku, aby chytil toho naproti pod krkem, a když si nedal pozor, při vstávání snadno nabral hlavou strop. Na posteli vpravo se teď choulil Jacob Stens. Když promluvil, bylo mu stěží rozumět.

„Khe-sme?“

Nikole Vanbergové trvalo pár vteřin, než pochopila, na co se ptá. Mohla ale jen zavrtět hlavou.

„Nevím. Asi někde... ve vesmíru.“

Doktor vypadal příliš žalostně, aby tu nechtěně vtipnou odpověď ocenil. Tvář měl popelavou, zimničně se trásl a zřejmě se ze všech sil snažil nezvracet. Nikola mu však věnovala jen krátký pohled, protože se jí k boku tiskla Natalie, která vypadala ještě mnohem hůř. Sevřené svaly, ruce i nohy tuhé jako železo. Vytřeštěné oči zirájící do prázdna. Nikola ji mohla jen držet. Věděla, že slova nic nezmqžou, ne teď a ne po tom, co viděla na té střeše. Zmrzlá krev, střepy a mrtvolý. Donald Preston, ta šílená ženská... Nikola se snažila na to vůbec nemyslet, protože jinak by se musela zhroutit taky. Bůh ví, že k tomu neměla daleko.

„Říkal jste, že vezmete její léky!“ se zařatými zuby se obrátila na Stense. „Kde jsou?“

Dotaz měl nádech marné výčitky, protože tušila odpověď, a doktor se zoufalým výrazem zavrtěl hlavou.

„Léky... v kabátu,“ snažil se mluvit tak, aby moc neotevíral ústa. „Kabát... zůstal v autě. Lituji!“

Nikola dostala chuť ječet nebo aspoň vyskočit, vylétnout ven a začít se dožadovat nějakých odpovědí. Nebýt toho, že za sebou musela táhnout Natalii, určitě by to udělala. Netušila vůbec nic o tom, co se děje venku. Iverson s tím dalším chlapem se třeba právě dohadují, jak je poslat zpátky, aby si zachránili kůži...

V té chvíli se oválné dveře proti ní otevřely a Iverson se s plachým úsměvem protáhl dovnitř.

„Jsem rád, že jste v pořádku.“

V pořádku?!

Nikola na něj zůstala jen zírat, v pořádku tu přece nebylo absolutně nic, ale než se stihla vzpamatovat, Darren se sehnul k doktorovi.

„Tady,“ vstrčil mu do ruky nějakou pilulku a sklenici. „Na vortexovou nemoc. Pomáhá to... většinou.“

Jacob Stens zaváhal, snad uvažoval, co za prášek to vlastně je. Pak usoudil, že je to jedno, hodil ho do sebe s výrazem tonoucího, který uviděl stéblo trávy, a Iverson se obrátil.

„Co vy? Jak se daří?“

Idiotská otázka znovu probudila Nikolin vztek.

„Jak asi, *kruci*, myslíte?“ probodla Iversona pohledem. „Natalie potřebuje svoje léky. Kde to vůbec jsme?!“

„Fort Knox,“ odvětil, jako by čekal, že to Nikole bude jasné, a rozpačitě se poškrábal na bradě. „Léky... no, stačí aspirin?“

„*Aspirin?!*“ Jenom Nataliino sevření zabránilo Nikole vyskočit. „Ksakra, přece jste se taky léčil, doktor to říkal! Nemáte aspoň něco na úzkost?“

„Já se nebál. Slyšel jsem hlasy, ale už nemluví, tak jsem ty věci vyhodil. Bolelo z nich břicho.“

Nikola postřehla, jak se Stens navzdory svému stavu zarazil. Sama seděla jak opařená – skvěle. Jsou na útěku v lodi, kterou řídí bývalý schizofrenik. To prostě nemohlo být lepší. Zírala na

Iversona, ale než mohla vymyslet nějakou odpověď, ruka tisknoucí její předloktí se najednou pohnula.

„Niki?“

Nataliin hlas zněl tiše, ale Nikole poskočilo srdce.

„Jsem tady, Nat!“ rychle se otočila. „Všechno je v pořádku, jsme v bezpečí. Slyšíš mě?“

Nebyla si jistá, Nataliiny oči pořád bloudily někde v dálce, až se zastavily na Iversonově obličejí.

„Dar-rene?“

„Copak?“ Iverson naklonil hlavu.

„Donald... tam... umřel?“

„Ano,“ potvrdil pilot tiše. „Zabili ho.“

Nikola čekala to nejhorší: Natalii staženou zpátky do sebe, třesoucí se, nepřítomnou. Na chvíli to tak vypadalo, ale pak začala vzlykat. Tiše, slzy jí tekly po tvářích a Nikola ji přitiskla k sobě s bolestí, ve které však byla i úleva.

Iverson dál stál skloněný. Mlčel, vypadal *ztraceně*, jako by prvně viděl někoho plakat a netušil, co si s tím počít.

„Co teď?“ Nikola zvedla hlavu a pokusila se na něj zaostřit.

„Letíme dál,“ odvětil okamžitě. „Za chvíli budeme skákat.“

Jacob Stens zasténal a začal se rozhlížet po další pilulce, zatímco Nikola přivřela oči.

„Kam?“

„Domů,“ zašeptala Natalie. Z jejího tónu Nikole pukalo srdce. Znovu si uvědomila, že to nejde, že se už nikdy nevrátí, jenže než mohla něco říct, Darren Iverson přikývl.

„Ano,“ souhlasil. „Domů na Zemi.“

Menabaran

Na skleněných tabulích pokrývajících stěny Vládní věže se odráželo polední slunce a Avrian Dann měl zase po delší době

dobrou náladu. S lokty opřenými o stůl a bradou podepřenou propletenými prsty soustředěně sledoval obrazovku před sebou. Záznam otevření dětské nemocnice byl půl roku starý, ale to nevadilo, princezna Viktorie vypadala prakticky stejně jako dnes. Dann sledoval, jak se usmívá. Ušklíbl se, když pohladila jednoho z těch nemocných harantů – její propagační oddělení pracovalo dobře, záběr to byl vynikající – a zase zvážněl, když slavnostně přestříhovala pásku.

Nechal si připravit detailní informace o všech – Viktorii, jejím bratrovi i Andreji Korwarianovi. Stohy dokumentů, desítky hodin záznamů z veřejných akcí, a dokonce pár tajných nahrávek zpravodajské služby. Když s tím ráno začal, věnoval se jim stejnou měrou, ale postupně se čím dál víc zaměřoval na Viktorii. Žádná modelka, ale... něco na ní bylo. Uměla být okouzující, chovat se mile bez nádechu neustálé vypočítavosti jako jiná žena, kterou měl Avrian bohužel tu čest znát. Přitom nebyla hloupá. Dann si prošel zprávy o hospodaření jejích nadací a vyslechl záznamy z jednání, kterých se účastnila spolu s bratrem. Uměla se přizpůsobit, dokázala změnit názor, ale nenechala sebou manipulovat... a teď byla manželkou Andreje Korwariana.

Stačilo se na něj jednou podívat, a Dannovi bylo jasné, že musí být jejím naprostým protikladem. U Gallatey obětoval chladnokrevně třetinu vlastní flotily. Přes čtyři tisíce mrtvých na jeho rozkaz, nemluvě o všech později – a vedle něj žena, co sponzoruje centra týraných psů. Musela být na dně a k smrti vyděšená. Musela cítit hnus, kdykoliv se jí dotkl, natož když si ji vzal v posteli.

Problém byl, že to tak vůbec nevypadalo.

Dann se vrátil k záznamu, který viděl od rána snad dvacetkrát: video z algorské Výroční přehlídky ještě před atentátem, kde se císařský pár prvně ukázal na veřejnosti. Znovu sledoval,

jak Korwarian nabídl Viktorii rámě při vystupování z vozu a ona se ho bez zaváhání chytila. Sledoval, jak konverzuje a přijímá pozdravy hostů, stále po císařově boku. Ani nejmenší stopa odtažitosti, odporu nebo snahy uniknout.

Co v tom, k čertu, bylo?

Avrian Dann většinu života pozoroval lidi. Učil se hledat v jejich tvářích ambice, naděje i obavy, odhadovat jejich záměry. Poznat, nač myslí, přesvědčit je, že jim to dokáže dát. Zkraje to bylo z nutnosti a strachu, časem však objevil potěšení v tom hledat správné knoflíky, které zmáčkнуть, aby loutky tančily, jak potřeboval. Takže jaký knoflík asi zmáčkł algorský císař?

První se pochopitelně nabízelo násilí. Andrej Korwarian by jistě neváhal vzít ženušku do graciánského chrámu na pěkně dlouhou půlnoční mši a s chutí by při ní dělal ministranta, přesto Avrian tu možnost zamítl. Bez ohledu na to, jak pečlivě by skryl stopy, taková věc by Viktorii změnila. Projevila by se v jejím chování, v řeči těla, sotva patrných gestech, která Dann na záznamech hodiny zkoumal. Ne, tenhle typ manželské terapie se tady nekonal.

Hrozby, vydírání... jistě. Těmi by ji přiměl, aby mu přede všemi nechrstla do obličejě sklenku koňaku, ale sotva, aby se ho takhle držela. Úplatky pak byly v tomto případě bezpředmětné, takže co zbývalo?

Avrian Dann nakonec dospěl k závěru, že výchova. Štěně cvičené od samého začátku dává mnohem lepší výsledky než pokusy předělat starou fenu. Viktorie klidně mohla být vzdělaná, samostatná a zároveň poslušná, od dětství vedená k tomu, že otci nebo manželovi se prostě neodporuje, jako se na veřejnosti nezvrací. Kdoví, třeba nakonec byla s Korwarianem vážně spokojená, takový pěkný, urozený alfa samec...

V té chvíli se místností rozezněl signál komunikátoru. Zvuk byl jiný než obvykle a Dann rychle otevřel zásuvku stolu.

„Zdravím, Luciano,“ zvedl ho. „Nějaké novinky?“

„Dobrý den, Avriane – a ne, v podstatě ne,“ poznal známý hlas, i když obrazovka zůstala černá. „Co zpráva od Georga Talminise? Je taková, v jakou jsme doufali?“

Danna nepřekvapilo, že o tom ví, i když zprávu označenou jako přísně tajnou mu kurýr doručil sotva před hodinou. Stačilo vědět, že přistál, plus špetka intuice, Luciana by byla v pokeru nebo politice skvělá.

„Ano,“ potvrdil. „Přesně taková.“

„Výborně, Avriane. Takže se už chystáš na cestu? Nezapomeň, prosím, na tu prohlídku laboratoří GenetiXu dnes večer.“

Dannův úsměv pohlasl. *Laboratoř. Zvláštní*, jak některá úplně obyčejná slova začala najednou vyvolávat mrazení, pokud vyšla z Lucianiných úst. Navíc si znovu vzpomněl na to, co zahlédl při posledních dvou setkáních, která proběhla čirou náhodou skoro potmě: obličej, který vypadal *zmačkaný*. Lepší výraz ho z těch letmých zahlédnutí nenapadal, ne zraněný ani po operaci, ale cosi nedefinovatelného, jako maska navlečená na divných kostech. Když se zeptal, co to znamená, Luciana ho odbyla a on nenaléhal – že není třeba vědět vždycky všechno, byla jedna z první věcí, co se v životě naučil. Přesto, ať to mělo jakýkoliv účel, bylo celkem jasné, že šlo o přímý následek pobytu v nějaké laboratoři, a to pomyšlení se Dannovi vůbec nelíbilo.

„Nemůže to počkat, až se vrátím?“ zavrčel. „Budu mít ještě plno práce.“

„Obávám se, že nemůže, Avriane, je to důležité právě pro tvoji cestu. Ujistěuji tě ale, že se určitě nebudeš nudit.“

„No dobře,“ Dann potlačil další zamrazení. „Nechci ale vidět žádné nechutné pokusy na krysách.“

„Neměj obavy. O krysy rozhodně nepůjde.“

Proč mě to neuklidnilo?

Avrian se zašklebil, dobrá nálada ho začala opouštět. Nejvyšší čas obrátit list.

„Co tvoje pátrání, Luciano? Nějaké výsledky?“

„Prozatím ne. Zřejmě zamířili jinam, než jsem čekala, ale moji muži jsou trpěliví. Pokud dovolíš, ráda bych pokračovala.“

„Klidně,“ pokrčil Dann rameny. „Jenom si posluž.“

„Děkuji, Avriane.“

Znovu pocítil spokojenost – ano. Luciana nezapomínala, kdo to tady řídí. Za takový přístup stálo tolerovat sem tam nějakou libůstku jako tuhle její akci. Jemu na tom příliš nezáleželo, kresby té Vanbergovy nány byly sice divné, ale co. Zatykač na ně běžel ve všech zprávách, kurýři ho už rozváželi po majácích. Ať se ty dvě zašily na Newellu nebo jinde, nepředstavovaly už problém, ovšem pokud si Luciana chtěla hrát, proč jí neudělat radost. Avrian vlastně usoudil, že by jí docela rád udělal ještě víc radosti... ale na to třeba dojde časem.

Aspoň pokud si dá do pořádku ten ksicht.

„Dobře,“ uzavřel. „Pokud už nic nemáš, půjdu balit.“

„Jistě, Avriane. Uvidíme se tedy večer. Postarám se o obvyklé utajení.“

„Fajn. Na shledanou večer, Luciano.“

Dann chvíli seděl s vypnutým komunikátorem v ruce. Rovnal si myšlenky, ale hlavně sbíral síly. Vlastně řekl pravdu, musel si sbalit, ovšem zavazadlo, do kterého se mu ani trochu nechtělo.

Vstal, otevřel zvukotěsné dveře svojí pracovny a s úsměvem na rtech vešel do rozlehlého obývacího pokoje.

„Co bys řekla malému výletu, miláčku?“

Violet Dannová sedící na nové, vínově zbarvené pohovce zvedla zrak od módního časopisu, kterým právě listovala. Nalíčené, dokonalé rty zkřivil kyselý úšklebek.

„S tebou, nebo bez tebe?“

„Se mnou. Král Georg Talminis mě zve na Viridian. Musíme projednat pár věcí, napadlo mě, že bys mě mohla doprovodit.“

„Nezájem. Nemám chuť se celé dny nablble usmívat na nějaké tajtrlíky, toho mám dost tady.“

„Ale no tak. Pořád vzdycháš, že tě nechci nikam vzít.“

Violet upřela na Avriana Danna podezíravý pohled. Menabaranský premiér vypadal jako neviňátko, ale to ji v nejmenším neuklidnilo. Vlastně právě naopak.

„O co jde doopravdy? Jakou krivárnu máš zase za lubem, že tolik chceš, abych jela s tebou, i když se mi jinak vyhýbáš jako moru?“

„Vůbec žádnou, miláčku... nebo ne, něco přece ano,“ Dann kajicně sklopil zrak. „Ty věčné hádky jsou už únavné, co kdybychom začali znova? Viridian je krásná planeta. Chtěl bych to mezi námi urovnat, můžeme to brát jako druhé líbánky...“

„Chápu. Nevyšel ti trik s mými záznamy, tak chceš stáhnout ocas a zkusit to po dobrém. Bohužel, miláčku. Líbánky s tebou mi úplně stačily jednou, nikam nejedu.“

„No, jak chceš,“ Dann smutně pokrčil rameny. „Napíšu tedy Georgu Talminisovi, že stůněš, i když bude zklamaný. Těšil se, až tě pozná.“

„Viridiánský král se *těšil*, až mě pozná?“ Violet se zarazila.

„Ano, asi se o nás zajímal. Nakonec, přečti si to sama.“

Dann vytáhl z náprsní kapsy přeložený list papíru. Formální pozvání k návštěvě Viridianu. Violet rychle přejížděla očima řádky – než se zarazila. Avrian přesně věděl, u které věty to bylo.

Rovněž doufám, že budu mít možnost poznat vaši choť, neboť na mne udělala značný dojem.

„Divné,“ podotkl Dann jakoby nic. „Čím jsi na něj asi mohla zapůsobit, když tě nikdy nepotkal.“

„Možná na rozdíl od tebe umí ocenit krásnou a inteligentní ženu,“ odfrkla Violet. „Kdy tam chceš jet?“

„Brzy, možná za pár dnů.“

„Výborně, to je tak akorát. Aspoň mi stihneš koupit nějaké slušné šaty.“

Avrian Dann udiveně zvedl obočí. „Chceš říct...“

„Ano, změnila jsem názor. Viridian jsem vlastně už dlouho chtěla vidět. Ale na lodi budeme mít oddělené kajuty. Nemyslí si, že mě budeš osahávat, kdybych náhodou omdlela po skoku.“

„Co si o mně zase myslíš, Violet? To bych nikdy neudělal.“

Ne, s chutí bych ti šlápnul na krk. Vlastně taková tragická nehoda, nejlíp cestou zpátky, to už nebudu potřebovat ozdoby, co zajistí, aby Talminisovi odtekla krev z mozku někam níž...

Jenže tu samozřejmě pořád byly ty zpropadené záznamy.

„Dobře, lásko,“ Avrian zaplašil sladké sny a znovu se usmál. „Půjdu poslat králi Georgovi odpověď.“

„Nezapomeň zdůraznit, že se také těším. Vlastně chci ten dopis vidět, než ho odešleš. Aby tě náhodou nenapadlo napsat tam o mně nějaké hnusné výmysly.“

„Moc rád ti ho ukážu, ale výmysly? Copak bych si o tobě mohl něco *vymyslet*?“

Avrian Dann odešel z pokoje dřív, než si Violet stihla ta slova přebrat. Teprve za zvukotěsnými dveřmi se rozesmál. Přidat jednu větu do kopie Georgova dopisu a zhruba napodobit královskou pečeť mu trvalo dvacet minut. Violet by stejně nerozeznala originál od zaschlého kečupu, a teď ji měl, kde potřeboval. Nakonec to bylo snadné, i tahle děvka poslouchala, když zmáčkl správný knoflík.

Nedělá náhodou totéž s ním Luciana?

Myšlenka přilétla náhle, a Avrian Dann se zamračil, ale pak mávl rukou. Luciana byla nakonec jenom zaměstnanec. Když bude chtít, prostě se jí zbaví, a teď si nehodlal kazit den.

Byl čas napsat Georgu Talminisovi odpověď – a projít ještě pár videí s jeho sestrou.

Maják Einstein, menabaranské území

Natalie Vanbergová opatrně došlápla a s dlaní opřenou o stěnu se rozhlédla. Tvářila se jako člověk kráčející po uzounkém mostě přes propast, Nikola krok za ní pro jistotu svírala její ruku. Žasla nad tím, že Natalie vůbec vyšla z jejich kajuty. Dokonce ani ona se tu necítila dobře, a hlavně pohled z oken jí naháněl husí kůži. Vesmír vypadal romanticky na holovizní obrazovce, ale ne, když ho měl člověk půl metru před nosem. Bezbřehá, absolutně černá prázdnota vyplněná jen svitem hvězd, sice mnohem výraznějším než na obloze ve městě, ale pořád směšně slabým. Nešlo se ubránit myšlenkám, co kdyby to okno najednou zmizelo a ona propadla skrz, zůstala navždy plavat v té tmě...

Nikola zařala zuby. Samé nesmysly – člověk by se pochopitelně mnohem dřív udusil nebo by mu vybuchla hlava.

Aspoň podle seriálů.

Natalii výhled z oken naštěstí nezajímal, aspoň prozatím. Pohled upírala na dveře před sebou, roztřesenou rukou chytila kolo sloužící místo kliky a otevřela.

Pilotní kabina byla naštěstí větší než stísněná chodba. Nikola se s mírnou úlevou rozhlížela a zastavovala pohledem na věcech, které jako by sem nepatřily – zažloutlé fotografie, prosklená skříňka s nějakými archaickými krámy, ovládací panel připomínající něco z dětské stavebnice nebo další seriálovou rekvizitu. Hodně lacinou. Darren Iverson ve vysokém křesle nalevo rychle vstal.

„Eh... jak se máte?“ usmál se, pořád s těmi zvláštní rozpaky. „Co dělá doktor?“

„Spí,“ odvětila Nikola stručně. Jacob Stens po Iversonově pilulce úplně odpadl, pokud to samozřejmě nezpůsobil druhý

skok, i když Nikola nic zvláštního necítila. „Natalie si to tu chtěla prohlédnout a já chci vědět, co se děje. Kam s námi letíte a kde to teď jsme?“

„Maják, Niki,“ zamumlala Natalie. „Jsme u majáku.“

Ukázala hlavou dopředu a Nikola si teprve teď uvědomila, že za předním oknem se cosi pohybuje: silný, pomalu rotující válec se dvěma páry solárních panelů trčících do stran jako větve. Nikola nedokázala odhadnout jeho velikost, ale aspoň zaplňoval tu černou prázdnotu, a Iverson přikývl.

„Správně. To je Einstein. Nemusíte mít strach, nikdo tu není. Nejde z něj skočit jinam než na Zemi nebo zpátky na Fort Knox, takže žádná stanice ani celníci.“

Nějaká kontrola ve skutečnosti Nikole přišla na mysl až teď, ale stejně se zarazila.

„Proč letíme na Zemi? Myslela jsem, že utíkáme na Newell.“

„Jo, to bych taky rád věděl,“ přidal se nečekaný hlas a Nikola sebou trhla, když zpod panelu nalevo od Iversonova křesla vylezl druhý chlap s vyhrnutými rukávy. V ruce držel nějaký přístroj, hodil ho na vedlejší křeslo a zadíval se na Darrena.

„Proč letíme tudy? Už jsme proskákali tři dny. Země, pak Ridley a Proxima, to bude další čas, přitom už určitě kurýři rozesílají naše ksichy. Měli jsme jít přes Křížovatku, pak bychom...“

„Ne!“ Iverson ho nečekaně prudce přerušil. „Tam nepoletím, aspoň pokud budu mít na vybranou. To je Gil Daley, můj... no... hlavní mechanik. Gile, to jsou Nikola a Natalie.“

Daley k Nikole jen krátce kývl, vycítil totiž Iversonovu snahu rychle změnit téma.

„Proč? Jestli máš na úplatek, proklouzli bychom bez papírů.“

„Jo, ale mohly by nastat jiné *potíže*.“

„Aha,“ Daleyho oči se zúžily. „Něco jsi tam provedl, že jo?“

„Nebyla to moje vina. Ten, co tam teď šéfuje, chtěl, abych převezl jeden náklad, a kapku se to pokazilo.“

„Darren to nezapálil schválně!“

Co tohle šílené dobrodružství začalo, neměla Nikola samozřejmě čas ani pomyšlení připomínat Natalii pravidla. Teď v ní hrklo, Iverson se však ani na okamžik nezarazil, věnoval jí dokonce vděčný pohled.

„Vidíš, Gile.“

Daley ovšem uklidněně nevypadal.

„Tak ty jsi *spálil* nějakej náklad Síti, chápu to dobře? Co v něm bylo?“

„Trochu Nebíčka,“ Iverson pokrčil rameny. „Asi pár kilo.“

„*Pár kilo?!*“

Daley křečovitě zavřel oči a Nikola pocítila záchvěv sympatie – podobně se asi tvářila, když Nikola vystrnadila další pečovatelku nebo prozradila sousedovi, co dělala zamlada jeho žena.

„Co je to ta Sít?“ promluvila Nikola rychle.

„Mafie!“ prskl Daley. „Pakáž, co ovládá pár majáků u hranic v dřívější válečný zóně. Vydírají, pašují, na co si vzpomenete, a on jim spálí pár kilo drog. K tomu teď Menabaran. Za chvíli nebude maják, kam bys mohl skočit, aby tě tam nesebrali nebo neoddělali!“

Z Iversonova výrazu Nikola usoudila, že ta předpověď je možná blízko pravdě už teď. Chtěla si přisadit, ale další pilotova slova ji zarazila.

„Proč utíkáte vy? Donald vás chránil před těmi lidmi, proč? Co jste jim udělaly, nebo co chtějí udělat oni vám?“

Iversonův hlas nezněl útočně. Neobviňoval, ale oči měl upřené na její obličej a ten pohled Nikole najednou až moc připomínal komisaře Prestona. I Natalie znovu zpozorněla a Nikola raději rychle odpověděla, dřív než to udělá ona.

„Nic. Je to celé past. My... my náhodou odhalily jedno spiknutí, bombu v sídle mediální korporace. Nevíme, jak vysoko to jde, ale asi hodně, až někam do vlády. Donald Preston to chtěl vyšetřit, tak se zbavili nás i jeho.“

S vynecháním nějakých *detailů* to vlastně byla pravda. Nikola doufala, že ty Iversona zajímat nebudou, a pilot přikývl.

„Aha. Hádám, že dokázat to nemůžete?“

„Proč?“ Nikola sevřela rty. „Myslíte, že lžu?“

„Ne. Myslím, že pokud máte pravdu, hodí to na vás všechno – tu bombu, spiknutí i Donaldovu vraždu.“

„Chceš říct, hodí to na *nás*,“ zavrčel Daley. „Z pašeráka na teroristu. Povýšil jsi, Darrene, gratuluju.“

„Díky,“ Iverson se radostně usmál. „Můžu vstoupit do newllské milice. Tam je spousta teroristů. Půjdeš taky, Gile?“

Daley se jen prudce nadechl... a odevzdaně zavrtěl hlavou.

„Tímhle se nic nemění,“ konstatoval Iverson. „Stejně se na Zemi musím zastavit. Rodiče Donalda Prestona jsou archeologové. Musím jim říct, co se stalo.“

Natalie sklopila oči a Nikola s provinilým zachvěním spolkla protesty. Vlastně ji vůbec nenapadlo, že by Preston mohl mít rodinu. Vypadal jako někdo, kdo prostě *je*, postava bez minulosti jako vypadlá z nějakého filmu. Přitom neměla iluze, že by se bez něj dostaly z Artipole živé. Kdo ví, jakou báchorku ti hajzlové kolem jeho smrti vymyslí. Možná že spáchal sebevraždu, anebo měl Iverson pravdu a řeknou, že ho vážně zabila ona s Natalií.

„Fajn,“ Daley jako by jí četl myšlenky. „Tohle беру, ale víc ne. Měl jsem nový život, ale ty jsi mě přitáhnul sem, a zpátky nemůžu. Myslíš, že mi děláš laskavost, když na tom budu stejně jako ty? Jenomže já *nejsem* jako ty. Na Newellu s tebou končím – pokud se tam tedy dostaneme.“

Daley nečekal na odpověď. Prošel kolem Nikoly ven a Iverson neřekl nic. Jako by se v křesle schoulil, a Nikole blesklo

hlavou, jak moc najednou připomíná Natalii... která popošla blíž a položila mu dlaň na rameno.

„To nic, Darrene. Je jenom naštvaný.“

„Má pravdu,“ Iversonův hlas zněl unaveně. „Nejsem jako on. Jsem pořád *tam*.“

„Tam?“

„Tam,“ Iverson ukázal někam do prázdna ke stropu. „Předtím. Ty roky... jako včera.“

„To znám,“ souhlasila Natalie. „Předtím, potom, včera, zítra. Taky se v tom ztrácím. Zkoušel jsi počítat?“

„Počítat?“ Iverson se na ni zadíval a jako by pookřál. „Jasně. *Udatný Achilles* má zevnitř dvacet tisíc tři sta devadesát osm nýtů. Chtěl jsem je všechny pojmenovat, ale neznal jsem tolik jmen. Tak jsem je zkusil psát a vymýšlet, a pak na mě začaly mluvit. Nebo možná já na ně... už nevím přesně.“

„Já dělám matematiku. Pomáhá mi... akorát že teď nemůžu,“ Natalie posmutněla. „Nemám kurz.“

„No, v počítači je hodně kurzů,“ Iverson se s křeslem otočil. „Můžeme nějaké další zkusit vypočítat.“

„Dobře! Gilovi to pak vynahradíme.“

Natalie se usmála, jako by úplně zapomněla na všechny strach, a Nikola, která celou dobu jen tiše přihlížela, pocítila úžas. Ještě nezažila, že by se sestra s někým úplně cizím spřátelila takhle rychle.

Jen si nebyla jistá, jestli by ji to v případě Darrena Iversona nemělo spíš vyděsit.

Menabaran

Kolik místa zabere život člověka? Půl přepravního kontejneru.

Erich Ferrer, ministr policie Menabaranské spojené republiky, stál v potměném skladu, díval se do něj a v žaludku měl

divný pocit. Kontejner byl dosud otevřený, policejní služba ho zapečetí až ráno. Pak ho odešle na kosmodrom, odkud poletí poštovní lodí přes Fort Knox a Einstein až na Zemi i se zprávou o konci jednoho policajta.

Mělo k tomu dojít už dávno, jenže se ukázalo, že ani na okrsku nikdo nevěděl, jestli měl Donald Preston příbuzné. Nakonec je vypátrali v databázích, pár výstředních archeologů, co už patnáct let pracovali na Zemi. Menabaran za tu dobu ani jednou nenavštívili a Preston nenavštívil je. Snad tam kdysi proběhlo něco ošklivého, takže letěl až teď: kontejner věcí a popel v urně s vyrytou hvězdou. Dopis k němu napsal Erich Ferrer osobně. Několikrát jeho text změnil, snažil se, aby zněl správně, ale s každou řádkou si připadal jako větší pokrytec. Po deseti letech v politice a sedmi v Druhém hlasu si vůči takovým pocitům vytvořil zdravou imunitu, ale tentokrát nějak nefungovala. Možná už měknul.

Vydechl a sehnul hlavu, aby vkročil do kontejneru. Jeho kroky se prázdným skladem tupě rozléhaly. Plastové krabice připoutané popruhy v hrubých policích skrývaly věci z komisařovy kanceláře a služebního bytu: pár uniforem a nemoderních kabátů, drobnosti denní potřeby, asi dvacítku různých hlavolamů. A komisařovu historickou sbírku.

To, co měl v kanceláři, byl ve skutečnosti pouhý zlomek, Prestonův byt připomínal malé, s láskou spravované muzeum. Ferrer dohlédl, aby se neztratil jediný kus, všechno skončilo zabalené tady – všechno až na jedinou fotografii, kterou si nechal, tu, co upoutala jeho pozornost, když s komisařem prvně mluvil. Oddíl opálených, zarostlých mužů s EP puškami a hvězdami na kabátech. Elektrický sloup plný oběšenců za nimi.

Ta fotka, která měla snad původně demonstrovat sílu zákona, jemuž Preston i Ferrer sloužili, v sobě skrývala také něco znepokojivého, co přidávalo poslední důvod ke všem dalším.

Něco, co ministra policie přimělo zamířit k výtahu z policejního skladu. Byl tu někdo, s kým si chtěl promluvit, a to právě teď, uprostřed noční směny. Bez formalit, beze svědků.

Pokud policejní sklad působil tísnivě, márnice o patro výš byla ještě horší. I tma byla víc uklidňující než sterilní bílé místnosti nebo chladné světlo odrážející se od kovových stolů a vyleštěných dvířek chladicích boxů, ale Ferrer už žádné své pocity nezkoumal.

Do dveří kanceláře hlavního patologa vrazil bez klepání.

Doktorka Ada Kellerová polekaně zvedla hlavu od obrazovky, ze které četla. Ferrer věděl, že tu bude. Měla noční směnu, od Prestonovy smrti si je brala pořád častěji.

„Občane ministře?“ chtěla vstát, ale Ferrer ji gestem zarazil.

„Jenom sedte. Jsem tady neoficiálně, vlastně o tom nikdo neví. Chci si promluvit o komisaři Prestonovi.“

Erich Ferrer už věděl, jakou reakci to vyvolá, v posledních dvou týdnech ji vídal často. Okamžik rozpaků a úlek. Poznání něčeho, co nechápal, ale okamžitě to vedlo k vytáčkám nebo ostražitému mlčení. Limley, Hansen, dokonce i Collins, než si vzal dovolenou, ze které se doteď nevrátil, a drby začínaly šepetat, že snad utekl na Newell. Udělal si čas na soukromou rozmluvu s každým, kdo s Prestonem pracoval nebo se podílel na šetření jeho smrti, ale pokaždé to dopadlo stejně – tak jako teď. Viděl, jak se ty pocity vystřídaly doktorce Kellerové v obličejí, než dosedla zpátky na židli a sotva patrně, přesto nepřátelsky se ušklíbla.

„Skutečně? Co chcete vědět, občane ministře?“

„Chci vědět, co s vámi všemi *do hajzlu* je!“

Ferrer zvýšil hlas a s uspokojením poznal, že se mu ji podařilo aspoň trochu rozhodit.

„Prosím?“

„Slyšela jste. Když dojde na Prestona, koukáte, jako bych ho

na té střeše střílel já. Přitom nikdo necekl, že zpráva z vyšetřování jeho smrti je snůška žvástů. Předstíráte, jak vám na něm záleželo, plno žvanění, ale přitom je vám to fuk – včetně vás!“

Tentokrát by zásah jasný, zpoza přivřených očí vyšlehl Kellerové vztek.

„Vy máte drzost! Chodíte sem, slídíte, jestli nikdo neví, že v tom máte prsty...“

Doktorka se zarazila, v obličejí znovu ten úlek. Ferrer naopak zůstal s ústy málem dokořán.

„Šílíte?! Jak jste na to přišla, Preston byl...“

Co byl – přítel? Po jediném rozhovoru, kdy Preston ministrovi navíc vyčetl nedostatek odporu ke zřízení Hlasatelů? Tomu přece nešlo říkat přátelství.

Ferrer se zarazil. Hledal slovo, kterým by vystihl, co vůbec k Prestonovi cítil, ale jeho údiv způsobil, že Ada Kellerová znejistěla.

„Donald... měl podezření, že za tím útokem na DiaVision jsou lidé z Druhého hlasu,“ promluvila pomalu. „Že rozpoutali paniku, abyste snáz vyhráli volby, Otis Veliver pracoval pro ně a Vanbergovy byly obětní beránek, nebo se k tomu připletly omylem. Řekl vám, že Veliver bude mluvit, prodá svoje šéfy, a ještě ten den byl mrtvý. Jak to podle vás vypadá, *občane ministře?*“

Ferrer dál stál jako zkamenělý. Myšlenky mu létaly na všechny strany, ale pokud se něco v Druhém hlasu naučil, bylo to pohotově popřít cokoli, co na něj kdo vytáhl, ať pravdivě nebo ne.

„Je mi jedno, jak to vypadá,“ zadíval se doktorce do očí. „Uvažujte. Kdybych dal zabít Prestona, byl bych tak pitomý, abych do toho rýpal? Stačí jeden můj podpis, a je všechno uzavřené.“

„To neznamená, že Donald neměl pravdu. I kdybyste to nebyl vy, pak někdo další z vlády, s kým jste mluvil nebo to zjistil.“

Erich Ferrer znovu pocítil překvapení, jenže z úplně jiného

důvodu – Preston byl *opravdu* dobrý. Protože on sám došel ke stejnému závěru teprve před pár dny, a to o politice Druhého hlasu věděl své. Pravda, tohle už byla silnější káva než nějaký úplatek, vydírání nebo štěnice v kanceláři opoziční strany, ale kolem a kolem... proč ne. Ferrer už v duchu sestavoval seznam osob, u kterých tipoval, že by na podobnou věc měly kuráž. Bez výjimky šlo o vysoké stranické činitele, takže jeho kolegy, což činilo pátrání ještě zajímavějším.

Nepovídá se snad, že i Violet Dannová má někde dobře schovaný pěkný šuplíček špíny na svého muže? Mít důkazy o něčem takovém, hned tak mě z křesla nevyšoupnou.

A pořád tu byli ti oběšenci...

„Myslíte, že je to pro smích? Že to není možné?“

Hlas Ady Kellerové ho vrátil do reality.

„Ne, doktorko,“ rychle nasadil zachmuřený výraz. „Vím, kolik špíny jsem musel uklidit po svém předchůdci ve funkci. Takže tohle mi vážně není pro smích a nemůžu tvrdit, že to není možné. Četla jste tu vyšetřovací zprávu Prestonovy smrti?“

„Ano.“

Tón Ady Kellerové ke zhodnocení stačil a Erich Ferrer kývl.

„Komisař pronásledoval teroristy, co chtěli umístit bombu do budovy GenetiXu. Místo aby prorazili vchod v přízemí a odpálili ji rovnou tam, kde by nadělala nejvíc škody, vyletěli na střechu, střelili Prestona, inspektorku Abnerovou shodili dolů a zmizeli. Přitom ti teroristé byli dvě ženy v domácnosti a jejich psychiatr. Zbraň, ze které stříleli, se nenašla, fyzické důkazy žádné. A z té jejich bomby zbylo pár fotek – všechno nechal GenetiX zlikvidovat, prý z bezpečnostních důvodů. Policejní vozy přitom stály celou dobu dole i s pyrotechnikem a celou zásahovou jednotkou.“

„Jistě,“ Kellerová přikývla. „Ty jejich snímky jsem viděla. Taková bomba by vážila aspoň osmdesát kilo, napadlo vás, jak by

s ní vyjeli aeroautem až nahoru? Nebo kam by ji vůbec dali, aby se tam vešli ještě tři lidé?“

„Správně,“ souhlasil Ferrer. „Celá ta historka je ubohá. Seřval jsem policejního náčelníka, nařídil mu, ať to vyšetří pořádně. Může hledat důkazy, vyslechnout další svědky...“

„Zbytečné,“ doktorka zavrtěla hlavou. „Z GenetiXu nikdo nic nepřizná, pokud ho nechytíte nad mrtvolou s pistolí v ruce. Ani vyhození zaměstnanci vám neřeknou víc, než jakou barvu měly šefovy dveře. Víte, jaké sankce mají ve smlouvách o mlčenlivosti? Nebo jak velké má GenetiX právní oddělení?“

Ferrer měl představu, ale tentokrát se nervózně ošil. Vyřešení toho případu ho zajímalo. Pokud se ukáže, že to je práce nějaké mafie nebo teroristů, žádný problém. Byl přece ministrem policie, celý systém měl na své straně. Pokud šlo vážně o akci někoho z Druhého hlasu – i to zvládne. Zná všechny hráče a ví, jak si krýt záda, jakmile však nad scénou začalo blikat zelené logo GenetiXu, končila legrace. Řediteli obří korporace by stačilo jednou si zavolat, připomenout Dannovi štědré příspěvky na kampaň, a ministr by vyklízel kancelář. Tím spíš, že sám Dann jasně prohlásil případ DiaVision za uzavřený, což byla další *malíčkosť*: Ferrer už teď vlastně jednal za jeho zády.

Tak moc Donalda Prestona zase rád neměl.

Na druhou stranu, pro nic z toho zatím neměl důkaz. GenetiX byl jako všechny korporace posedlý utajováním. Možná takhle zareagoval automaticky, ať se na té střeše doopravdy stalo cokoliv, protože prostě nechtěl, aby se mu po sídle motala policie, a pak už mohl v té blamáži jen pokračovat. Nic nenasvědčovalo tomu, že by pro něj Otis Veliver někdy pracoval, a Ferrer nevěděl ani o nikom ve straně, kdo by tam měl kontakty nad rámec běžných službiček. I ty příspěvky byly ryze praktická záležitost, v GenetiXu prostě uměli včas přehodit sázky na čerstvé koně. Házet flintu do žita jenom kvůli němu zatím

neměl důvod – a případná odměna byla příliš lákavá, aby toho nechal.

„Dobře,“ konstatoval. „Pokud oficiální cestou nic nezískáme, co zbývá? Víím, že komisař Preston měl v oblibě méně ortodoxní způsoby vyšetřování, ale já jsem jenom byrokrat.“

Ferrer oblažil doktorku úsměvem a tentokrát mu ho oplatila, byť jen na okamžik.

„Nemáte se za co stydět, Donaldovy metody byly občas příliš *neortodoxní* i pro jeho kolegy. Ale něco byste snad udělat mohl.“

„Ano?“

Doktorka vstala. Došla k plechové skříni v rohu, otevřela ji a Ferrer zahlédl řady šuplíků se štítky. Vytáhla jeden, chvíli se tam přehrabovala, pak se otočila. V ruce držela průhledné pouzdro se čtyřmi dlouhými destičkami elektronického obvodu, zčernalými, jako by se je někdo snažil neúspěšně spálit.

„Co je to?“ ministr došel blíž.

„Paměťové moduly z počítače Wesleyho Paulera. Otisova komplice, toho hackera, kterého zabili o den dřív.“

„Vím. A dál?“

„Ukradli pak disky z jeho počítačů a použili tam nějaké rušící zařízení. Tohle je ze skrytého paměťového úložiště. Pauler tam měl asi kopie souborů pro případ, že by mu všechno zabavila policie, a možná taky záznamy z kamer v domě. Kdybychom to dokázali obnovit, můžeme zjistit, co i pro koho dělal, a s trochou štěstí přímo uvidíme, kdo ho zabil.“

„Tohle ale moc nevypadá jako něco, co by šlo obnovit,“ namítl Ferrer skepticky. Jako bývalý informatik dobře věděl, jak jsou tyhle věci křehké.

„Ano. Já z toho nic nevytáhnou, vybavení policejní laboratoře na to nestačí, ale víím, že existuje lepší. Třeba vojenské nebo to, co používá zpravodajská služba. Skenery schopné číst na

atomární úrovni, speciální rekonstrukční algoritmy pro kvantové stroje...“

„Aha,“ Ferrer pomalu kývl. „Myslíte, že bych se k takovým dostal.“

„Ano. Nebo se pletu, *občane ministře?*“

Ada Kellerová znovu upřela pohled do Ferrerova obličeje. Ten rychle uvažoval – ne. Nepletla se, a tohle bylo přece skvělé. S těmi obvody získá naprostou kontrolu nad situací. Klidně si je může hodit do šuplíku, počkat pár týdnů a pak říct, že nešlo nic obnovit. Nebo si výsledky nechat pro sebe, použít je, jak bude chtít, a doktorka neměla šanci s tím cokoliv udělat. Potřeboval jen někoho s potřebným technickým zázemím, ale mimo dosah Vládní věže, aby mu z Druhého hlasu moc nekoukali pod prsty. Nejlíp někoho, koho zná osobně...

Erich Ferrer se znovu usmál.

„Ano,“ převzal z doktorčiny ruky krabičku. „Vím přesně, na koho se obrátit.“

*

Generál Henrik Qillas seděl ve svém křesle před holografickou obrazovkou s výsledky nedávného cvičení menabaranských vesmírných sil. Okny kanceláře zářilo odpolední slunce. Kdyby odpojil filtry proti dálkovému odposlechu, slyšel by moře narážející na útesy na okraji komplexu základny, ale to ho ani nenapadlo – teď chtěl mít klid. Zdál se pohlcený prací, respekt vzbuzující postarší voják v perfektně upravené uniformě, přesně jak se slušelo.

Že cvičení u majáku Fort Knox skončilo fiaskem, generál věděl, než si otevřel číselná zhodnocení výsledků, stačilo číst slohové výtvary odevzdané některými veliteli coby hlášení. Simulovaný průnik algorské flotily. Dvě třetiny lodí zareagovaly

pozdě, zbylá třetina si prostě dělala, co chtěla. Komunikace se zvrhla v chaos, první úder prorazil v obranné formaci díru dost velkou, aby druhý ani nebyl potřeba – Qillas přímo viděl Andreje Korwariana, jak na můstku nové *Anneras* vydává rozkaz „*Palte dle uvážení.*“ Jistě, vždy se šlo vymluvit na selhání techniky, neschopnost podřízených nebo prostě na to, že manévry simulovaného nepřítele by reálná flotila nikdy nezvládla. Přesně tohle také generál v hlášeních našel, a proto ani nemusel moc pečlivě procházet výsledky.

Kdyby to začalo dnes, Gallatea bude zákusek ke snídani. A oběd si algorský císař nejspíš dá v Artipoli... nebo v tom, co z ní zbude.

Kořeny problému ležely v systému a byla jich dlouhá řada, od úpadku morálky po prohrané válce – protože příměří nebo ne, nic než prohra to nebylo – přes odchod veteránů na Newell až po politiku Valerových vlád. Jejich obvyklým řešením nepřijemností bylo popřít je. Ostatní se přizpůsobovali a vtip, že personální politika armády přešla od výběru přes nábor až k odchytu, se postupně stal hořkou realitou. Jenže na rozdíl od politiků Qillas algorské vojáky v akci viděl.

Proč jsem dávno nezmizel do výslužby?!

Dřív mu bránila hrdost. Smysl pro povinnost, snaha něco změnit. Současné důvody už byly mnohem méně ušlechtilé, ale o to pádnější.

Ksaku, stejně se tu každý měsíc vyhážou miliony, zásobování armády je jeden velký bazar. Vzal jsem jenom tu a tam trochu, nikomu to nebude chybět. Každý z těch zmetků ve Věži si určitě nakradl za jediné funkční období pětkrát tolik.

Jenže během deseti let už toho bylo poněkud víc než *trochu*, stále šlo o zpronevěru a Avrian Dann o ní nějak zjistil všechno včetně čísel kont. Jak, o tom Henrik Qillas neměl zdání, zato pořád viděl ironický škleb toho parchanta, když mu to ukázal

a předložil požadavky. Žádná výslužba, žádná rezignace. Hezky zůstat, poslouchat a přikyvovat – anebo soud. I kdyby mu nakonec nic nedokázali, ortel veřejného mínění by byl nelítostný. Generál neměl na výběr... a časem si všiml, jak pozoruhodně mnoho zbylých členů vrchního velení se chová stejně.

Asi nebyl jediný, kdo si chtěl na penzi přilepšit.

Qillas sevřel rty – naštěstí znal způsob, jak si aspoň na chvíli spravit náladu. Prsty levé ruky přešel po dotykové vrstvě stolu, zhasl holografické okno a otevřel jiné.

„Příkaz. Založit rozkaz k převelení podle směrnice dvacet devět B. Oprava. *Několik* rozkazů k převelení.“

„*Provedeno*,“ oznámil stůl hlubokým mužským hlasem – generál neměl rád, když vojenské počítače mluvily jak šlapky v bordelu. „*Zadejte data*.“

„Kapitán Gerald Dumas, současné zařazení křížník Menabaranské spojené republiky *Lincoln*, pozice velitel. Cíl převelení, letiště základny sto devadesát dva, Menabaran. Pozice šéf údržby.“

„*Zadáno*.“

„Komandér Pjotr Ryzinski, současné zařazení bitevní loď Menabaranské spojené republiky *Nelson*, pozice hlavní taktický důstojník. Cíl převelení, podmořský komplex Flora gama, pozice správce skleníku.“

„*Chyba*. *Uvedená funkce se nenachází v seznamu hodnotí ani personálních pozic menabaranských ozbrojených sil*.“

„Dotaz. Tak kdo se stará, aby tam nehnily řasy?“

„*Funkcí zodpovědnou za kvalitu rostlinné výroby je hlavní biolog*.“

„Aha,“ Qillas se ušklíbl. „Takže příkaz. Komandér Pjotr Ryzinski, cíl převelení, podmořský komplex Flora gama, pozice asistent hlavního biologa.“

„*Zadáno*.“

Ještě chvíli pokračoval – převelení vystřídalo šest snížení hodnotí, čtyři důtky a pár drobnějších varovných postihů. Se zdůvodněními se neobtěžoval. Většina dotyčných přesně věděla, za co trest přišel, a pokud se jim to nelíbilo... nu, mohli si jít stěžovat. Kamkoliv chtěli.

Generál se opřel v křesle a nechal škodolibý úsměv rozkvést naplno.

Za Valerovy vlády by na podobné kousky samozřejmě nemohl pomyslet. Mnozí důstojníci, kterým zajistil nepřiliš perspektivní pokračování kariéry, měli politické konexe – ostatně právě díky nim se často na místa důstojníků dostávali – a ministr obrany by ty rozkazy Qillasovi otloukl o hlavu. Jenže Avri-an Dann řekl jasně: Chci fungující armádu, a je fuk, koho bude třeba sesadit, vykopnout nebo zastřelit. Jím dosazený ministr nezamítl jediný generálův verdikt, zato všechny stížnosti obratem vyhazoval.

Máte smůlu, pánové, zlaté časy skončily. Teď se musíte snažit, zasloužit si uniformy i ty hvězdy na nich. Natluču vám to do hlav, nebo z vás udělám uklízeče a do kapitánských křesel posadím třeba opice.

Henrik Qillas vlastně nechápal, proč to Dann udělal takhle. Kdyby prostě řekl, co chce, a dal najevo, že nejde jen o politické kecy, generál by mu rád vyhověl i bez vydírání. Přesně po tomhle toužil léta, ale Dann ho přesto musel napřed ponížít, ukázat, že ho má v hrsti. Patřil nový premiér k lidem schopným věřit jen těm, které můžou zničit? Hodlal začít vládnout metodami algorského císaře? Dokázal by to? Pokud ano, pro armádu to asi bude dobré, ovšem pro Menabaran...

Když se nečekaně ozval komunikátor, byl generál za vyrušení skoro vděčný.

„Ano?“

„Pane, ministr policie pan Ferrer žádá o naléhavý rozhovor.“

Hlas nepatřil stolu, ale generálově asistence ve vedlejší místnosti a Qillas se zachmuřil. Dobrá nálada byla rázem pryč.

Pohledem zabloudil na kraj stolu, kde kdysi velmi dávno stávala fotografie. Nebyl to jen nějaký flirt. Se ženou na ní možná mohl být šťastný, kdyby ovšem neměl uniformu důstojníka a ona zas tu svoji policejní. Ani jeden se jí nehodlal vzdát, takže vše po pár měsících skončilo, ale když na to Henrik Qillas vzpomínal dnes, v ústech měl trpkou pachuč. Sínila s každým rokem, o který zestárl, a víkendem stráveným o samotě v prázdném domě. Ano, dal přednost službě své zemi. Zachoval se správně, navíc přece byla o tolik mladší, ale přesto...

Zavrtěl hlavou. Většinou se mu na ni dařilo nemyslet, ale to by kolem nesměl obcházet Erich Ferrer. Všichni v Dannově partaji měli zřejmě talent na vyhrabávání staré špíny, ministr policie zjistil pravdu o generálově dávném vzplanutí a přišel za ním. Vyptával se, zjišťoval, zda se dosud znají. Zřejmě nevěřil, že za její smrtí byla jenom nějaká obyčejná bitka, a to podezření začínalo zapouštět kořeny, ať Henrik Qillas chtěl nebo ne.

Ksakru, nemám dost jiných příznaků, se kterými se musím prát? Musíš se k nim přidat ještě ty, Lynn Abnerová?

Na okamžik dostal chuť nechat Ferrera vyprovodit a vrátit se k hlášením, znovu zkusit zapomenout. Ale už to jednoduše nešlo.

„Dobrá,“ promluvil generál. „Pošlete ho dál, seržantko.“

„Ano, pane.“

Dveře kanceláře se otevřely a ministr vešel dovnitř. Qillas si okamžitě všiml, jak napjatě a přitom spokojeně vypadá, když za sebou zavíral, i nádech spiklenectví v tónu, kterým promluvil.

Skutečný zájem však pocítil, teprve když přišla řeč na paměťové moduly a vojenskou laboratoř.

Kapitola 3

Algor

Závěsy na všech oknech byly pečlivě zatažené. Jen škvírami pronikaly paprsky úsvitu, dost silné, aby baron Frederick Mahyren postřehl obrys postavy ve vysokém křesle. Zarazil se mezi dveřmi. Ruka mu instinktivně sklouzla ke zbrani u pasu, kterou ovšem už dávno nenosil.

„Dobré ráno, otče,“ známý hlas pohyb přerušil a Frederick si oddechl.

„To jsi ty, Silasi? Vyděsil jsi mě.“

„Odpusť. Chtěl jsem s tebou mluvit. Vlastně tu čekám už dvě hodiny.“

Baron konečně vstoupil a zavřel za sebou dveře.

„To mě mrzí. Proč tu ale sedíš potmě?“

„Líp se mi přemýšlí. Kde jsi byl, otče?“

„Měl jsem práci.“

„Práci v ložnici té *ženy*?“

Z toho slova teklo pohrdání jak špína ze stoky a Mahyren zaťal zuby.

„I kdyby, nic ti do toho není. Také se neptám, co všechno děláš s tou ženou v chrámu.“

Ať jeho syn přišel kvůli čemukoliv, tohle nebyl dobrý začátek, a Frederick to věděl, přesto si nemohl pomoci. Třemi kroky došel k oknu a popadl lemy závěsu, ale tichý hlas ho zarazil.

„To raději nedělej, otče. Nemuselo by se ti líbit, co uvidíš.“

„Skutečně?“ baron se ušklíbl, i když mu tón těch slov sevřel žaludek. „Jsem zvyklý. Už dávno jsi mi neukázal nic, co by se mi líbit mohlo.“

Rázným pohybem roztáhl závěsy.

Sluneční světlo ho udeřilo do očí. Zamrkal, rychle odvrátil hlavu a tím pohybem se zadíval ke křeslu do synova obličjeje.

„Proboha!“

Silas Mahyren se usmál – pokud se tak dalo říkat pohybu pravé části jeho tváře, bílé jako sníh. Levá strana od brady až k oku připomínala černorudý, napuchlý lívanec. Jako by si něčím sedřel kůži až na živé maso a pak ránu ještě zkusil vypálit. Uprostřed byla černá, po okrajích krvavá. Temné stružky stékaly po Silasově krku, některé už zaschlé, a mizely v límci tmavého kabátu.

Usmál se podruhé, až se v levém koutku zaleskly obnažené zuby.

„Varoval jsem tě, otče.“

Frederick Mahyren rychle sáhl do kapsy. „Zavolám doktora.“

„Nechci.“

„Je mi jedno, co chceš,“ odsekl baron a zvedl přístroj k uchu, zastavila ho až další věta.

„To ti bylo vždycky, ale namáháš se zbytečně. Nechal jsem si zapsat graciánskou doložku.“

„Cože?“ Frederick znovu ztuhl. „Kdy? A proč jsi mi nic neřekl?“

„Protože to je pouze mezi mnou a Bohem. Kdy, na tom

nesejde. Jestli teď někoho zavoláš, odejdu a přísahám, že se už nevrátím.“

„Tak proč jsi sem vůbec chodil?“ Frederickův hněv vyšlehl naplno. „Chceš mi ukázat, jak ses zmrzačil? Vidím to! Co by ti asi řekla matka, kdyby ještě žila a mohla...“

„Tu si neber do úst! Podváděl jsi ji, než zavřela oči, umírala, a ty jsi místo v modlitbě hledal útěchu v bordelu – ale ne, o tom mluvit nechci. Chci se zeptat... jak jsi to udělal?“

Silasův hlas se poprvé zachvěl. Očima probodával otcovu tvář, a ten navzdory vzteku pocítil zmatek.

„Co?“

„Ty dobře víš.“

„Ne, to nevím! Vyčítáš mi toho tolik, že vážně netuším, co myslíš tentokrát!“

„Předevčírem jsem šel do chrámu. Měl jsem dohodnutou soukromou zpověď, ale poslali mě pryč. Řekli, že už nejsem vítán a abych se nevracel. Že... že to rozhodnutí je definitivní!“

Silasův hlas se trásl. Rukama křečovitě svíral područky křesla a pohled na jeho obličej byl příšerný, ale baron Mahyren přesto pocítil úlevu.

„O tom nic nevím.“

„Nelži, pokrytče! Vidím na tobě tu radost!“

„Ano? Tak to vidíš správně!“ Frederick rychle došel ke křeslu. „Měsíce už přihlížím, jak trpíš, a kvůli čemu? Sbírcce žvástů a stvůře, která ti vymyla mozek! Pokud to skončilo, jsem šťastný. Ano, snažil jsem se o to dlouho. Ponižil jsem se, prosil jsem dokonce císaře! Nevím, jestli něco udělal on, ale je mi to jedno, poprvé chci děkovat Bohu...“

„Mlč, ty pse!“ Silas Mahyren vyskočil. „Neodvažuj se mluvit o Bohu! Shoříš v pekle jako Korwarian a ta jeho děv...“

„Zešílel jsi?!“

Frederick si ani neuvědomil, že popadl syna za krk. Pak

dostal ránu. Přeletěl pozpátku pokoj, povalil stolec u zdi a narazil na stěnu. Tak tak se udržel na nohou, před očima mžitky. Ztěžka popadal dech. V ústech cítil krev.

„Vidím... vidím, že ses učil dobře,“ vypravil ze sebe. „Cti otce svého... a matku svou... abys byl dlouho živ na zemi. Je to... je to správně, *synu*?“

Silas Mahyren uprostřed pokoje vydechl. Vztek z jeho tváře mizel, ale to, co ho nahrazovalo, nebylo o nic lepší. Příkývl.

„Ano, otče. Prosím za odpuštění. Právě jsem spáchal hříchy, ale nebudu couvat před pokáním. Je toho ještě mnoho, co můžu našemu Pánu nabídnout,“ otočil k baronovi zdravou polovinu tváře. „Pak tě opět přijdu navštívit. Na shledanou, otče!“

„Silasi, ne!“

Frederick Mahyren na nejistých nohách kulhal pokojem, ale Silas vyšel ze dveří, ani se neohlédl. S pohledem upřeným pod nohy mířil rychle pryč, takže za rohem úplně přehlédl Kulku s Tankem, mířící k výtahu do císařovniných komnat.

Když do sebe prudce vrazili, poručík Harris zůstal prostě stát, zatímco Silas Mahyren odlétl přes celou chodbu. Tank se polekaně nadechl k omluvě, ale při pohledu na Silasův obličej se mu slova zadrhla na jazyku. Silas cosi zavřel, přitáhl si ke krku kabát a poklusem běžel pryč. Tank se za ním zaraženě díval, pak se otočil.

„Kdo to, prosím tě, byl?“

Kulka s výrazem naprosté lhostejnosti pokrčila rameny.

„Blb, co se holil ožralej? Pohyb, ať nepřijdeme pozdě.“

Poručík poslechl, přesto vrtěl hlavou.

„Zlatý kasárna. Tady nahoře je to jak sbírka cvoků.“

„Neboj. Zvykneš si.“

Tank vypadal, že o tom pochybuje, ale už stáli u císařovniných komnat. Stiskl tlačítko na zdi.

„Harris. Modrá tři sedm.“

„Sojornerová. Bílá devět třináct.“

Dveře se s cvaknutím otevřely a Kulka rychle přehlédla situaci. Službu měli Varga s Reedem. Major vypadal normálně, zato Hračička se snažil usilovně tvářit, že tu vůbec není. Po tom, jakou dostal od Reeda sprchu, nebylo divu. Kulka se pobaveně usklíbila – nebylo nad to umět někoho seřvat, aniž by zvýšila hlas. Vlastně znala jenom dva lidi, co to dokázali, ale císař většinou hned potom střílel.

Což mělo jistě taky něco do sebe.

„Jak to vypadá?“ ukázal Tank k císařovniným komnatám a Matt zavrtěl hlavou.

„Stejně jako včera. Od rána nevyšla ven. Snídani odnesli ne-
tknutou.“

„Krucí. Vůbec se mi nelíbí, co myslíte?“

Kulka upřela zamračený pohled na dveře císařovniných komnat a Hračička roztržitě zvedl hlavu.

„No, mohly být třeba zelený...“

„Ne dveře, pitomče! Císařovna! Před pár lety jeden zelenáč hlídal vojenský letiště. Uslyšel něco za plotem, zpanikařil a napálil to tam. Byli to dva malí kluci, co si chtěli prohlídnout stíhačky, jeden zařval hned, druhý za pár dnů. Ten zelenáč si pak sednul, napsal dopis mámě a vypláchnul si hubu plazmovkou. Potkala jsem ho den předtím, vypadal přesně jako ona včera.“

„No počkej!“ Hračička se zatvářil polekaně. „Snad si nemyslíš, že by císařovna mohla...“

Kulka neodpověděla. Reed také mlčel, ale jeho pohled Vargu rozhodně neuklidnil.

„Do hajzlu,“ zavrčel Tank. „Někdo by měl asi něco udělat.“

„Jo,“ souhlasila Kulka. „Kdybych dostala na mušku toho zkurvysyna z přehlídky, hned bych udělala. Pořád nikoho nemají?“

Otázka platila majorovi, který se zavrtěním hlavou vstal.

„Dílnu Roberta Mathiase někdo vykradl a zapálil. Cokoliv tam bylo, je pryč, a on nevěděl, pro koho pracoval. Vyslýchají lidi okolo, ale nevypadá to slibně. Zkusím se poptat večer po obřadu, třeba se objevilo něco dalšího. Teď musím jít.“

„Jasně.“

„To zírám,“ podotkl Hračička, kterému se s Reedovým odchodem viditelně ulevilo. „Netvrdila jsi nedávno, že ti je císařovna ukradená jako všichni?“

„Patterson. Zelená osm třicet.“

Známý hlas se ozval dřív, než Kulka stačila odpovědět. Varga otevřel stiskem knoflíku dveře a Trap se při pohledu na jeho výraz zarazil na prahu.

„Všechno dobrý?“

„Jo. Diskutujeme... o vyplachování.“

„O *vyplachování*? Hele, jestli je to něco soukromýho, tak můžu...“

„Zapomeň na to. Jenom tak kecáme. Co ty? Lepší?“

Ve skutečnosti Trap o moc líp nevypadal. Pořád byl bledý, pod očima fialové kruhy, přesto kývl.

„Jo. Chtěl bych mluvit s císařovnou.“

„Proč? Máš snad volno. A pochybuju, že bude mít náladu.“

„Jasně, ale... říkala mi o něčem, co chce probrat. Je to pár dnů. Tak zmáčkneš ten zvonek?“

Varga se zamračil – Trap vypadal divně – ale poslechl.

První zazvonění. Druhé. Teprve při třetím Viktorie zvedla hlavu a uvědomila si, že ho slyší.

„Kdo je tam?“

„Poručík Patterson, madam. Já... potřebuji s vámi mluvit.“

Zase. Jako by nestačil císař, Reed a ostatní.

Jako by to k něčemu bylo.

Viktorie dostala prudkou chuť poslat je k čertu, jenže pak

to bude horší. Víc starostí, víc pohledů, víc otázek. Vyčerpaně přivřela oči.

„Pojďte dál.“

Patterson vešel, evidentně nervózní, a než pozdravil, Viktorie postřehla, jak mizerně vypadá – dokonce i ve srovnání s ní.

„Posadte se, poručíku. Co potřebujete?“

„Já, chtěl jsem si promluvit... o vašem vznášedlu, madam.“

Větu vysoukal se zřetelným úsilím, na výzvu vůbec nereagoval. Viktorie na něj pro změnu zmateně zírala.

„O vznášedlu? Myslíte to mé? Ale to je přece rozbité.“

„Ano, madam. To je... no, právě proto. Slyšel jsem, že ho chtějí sešrotovat. Vyrobit nové, a... myslím, že to je špatný nápad. Přece není *tak* poničené, chci říct, jen zvenku, to se dá opravit...“

Patterson zmlkl a Viktorie se marně snažila pochopit smysl. Přece nešlo jen o pomačkaný plech. Pokud si pamatovala, skončila ta věc skoro na placku.

„Proč?“ zavrtěla hlavou. „Císař určitě nechá vyrobit stejné nebo lepší.“

„Já vím, madam, ale ty náklady... a nezabralo by to moc času. Většinu dílů máme rezervních. Postaral bych se o všechno sám, možná jenom s několika lidmi z údržby, vážně!“

Možná prostě chce něco dělat, napadlo Viktorii. Gabriel ležel v kritickém stavu, a chybělo asi málo, aby Patterson skončil stejně. Ve veřejném vysílání od rána do večera atentát, mrtvolky a celý ten cirkus. Štítonoši všude, rozlícený císař na lovu. Opravovat radši někde v ústraní vznášedlo nakonec nebyl tak zlý nápad.

„Dobře, poručíku,“ nějak se zvládla usmát. „Můžete to zkusit. Jeho Veličenstvo určitě nebude proti, pokud to zvládnete dobře, a já... teď nějaký čas nikam nepojedu.“

„Ano, madam! Moc děkuji! Dám si záležet, přísahám... díky!“

Její úsměv znovu pohasl, ale Patterson vypadal, jako by mu právě povolila druhé narozeniny. Viktorie na něj hleděla – ale co. Ať má radost. Ať má aspoň někdo radost.

Znovu pocítila tu únavu.

„Nemáte zač, poručíku. Teď mě nechte o samotě.“

„Jistě, madam! Já... já, vážně děkuju!“

Trap téměř vyběhl z komnaty. Výraz apatie z jeho obličeje byl pryč a všimli si toho i Hračička s Kulkou.

„Co je?“ zavrčela Sojornerová. „Vyhrál jsi v císařský loterii?“

„Ne,“ Trap rychle nasadil vážnou tvář a zpomalil. „Jdu jenom pracovat.“

„Jo? První službu máš až pozítří ne?“

„Jo, ale... něco jsem potřeboval, soukromě. A císařovna chce, abych opravil její vznášedlo. Že je škoda ho vyhodit, když se jenom trochu polámalo.“

„Trochu?“ Kulka zvedla obočí, ale hned pokrčila rameny.

„Fajn. Tady ten ti může pomoci.“

„Zvládnou to sám.“

Patterson odpověděl bez přemýšlení – a poznal, že to byla chyba, postřehl Hračičkův podezíravý pohled.

„No, ale když bude chtít, tak klidně může,“ dodal rychle.

Varga pomalu kývl. „Dobře, ale ne dneska. Chceme zase s Čumákem obrát na Marodce pár chlapů o vejplaty.“

„Držím palce,“ popřál Trap naprosto upřímně cestou ke dveřím.

Poprvé od atentátu se cítil dobře. Vzpomínka na spalující bolest i pocit umírání ustoupila, stejně jako pachut' zrady. Kulka ho nechala ležet na ulici, a Reeda zajímalo jen to, že splnili úkol. Na druhou stranu, od toho tam byli, a Kulka... byla Kulka. Trap usoudil, že na tom nesejde, konečně měl něco, na co se mohl těšit.

Rychle procházel branami i kontrolními průchody, až se

zastavil u císařské garáže. Odpověděl na pozdrav hlídce, počkal, až se mohutné dveře otevrou, a zůstal stát v rozlehlé hale. Světlo zářivek se odrazilo od vyleštěného povrchu obou císařových osobních strojů, ale Pattersona zajímala temná hromada na poslední parkovací plošině v rohu.

Vrak císařovna vznášedla sem odtáhli poté, co s ním skončili technici od Severina. Pohled na něj Trapa doháněl skoro k pláči – úplně zničené čelo, zprohýbaný plášť, utržené nebo zcela odpařené kusy vnějšího pancéřování. Navíc věděl, že škody se nevyhnuly ani vnitřním systémům, při útoku zatíženým daleko nad konstrukční mez. David cítil lítost, jako by se díval na zraněného přítele – ale to se už brzy změní.

Během dnů, kdy se vzpomínal, Trap o mnoha věcech přemýšlel. Konečně našel nadhled, který postrádal. Měl rád svoji práci i stroj, ve kterém jezdil, a co na tom bylo zlého? Piloti dávali lodím jména po svých milenkách a matkách, kreslili na trup jejich obličej, a nikdo je do blázince kvůli technofilii nestrkal. Slyšel i o malíři, který se svými obrazy diskutoval o politice, a klidně se tím chlubil v novinách. Lidé prostě měli ve zvyku dělat si vztah k neživým věcem, zvláště pokud neměli jiné lidi, a implantáty na tom nic neměnily. Nemělo smysl se v tom vrtat a Hračička se svými pohledy ať jde k čertu. Konečně, on byl se svým kámošem Mathiasem poslední, kdo by měl něco říkat.

Všechno bylo v naprostém pořádku.

Trap se nadechl – dost dumání. Vedle garáže se nacházel sklad součástek i zařízení pro opravy. David věděl, že to nebude stačit. Zejména části reflexního pancíře se budou muset vyrobit na míru v Mrtvé díře, a potrvá nejspíš týdny, než je doručí, ale plno věcí mohl udělat hned. Jen diagnostika a přesné určení rozsahu škod bude práce na hodiny. Mohl si samozřejmě přizvat pomoc, ale Trap byl rozhodnutý udělat vše pokud možno sám.

Právě odemykal dveře skladu, když se vrata na konci garáže otevřela.

Poručík Popovič z technického před sebou strkal antigravitací vozík a při pohledu na Davida se zasmál.

„Co ty tady? Už jsi ve službě?“

„Tak něco,“ souhlasil Trap. Chtěl pokračovat, ale spatřil, že Popovič míří k císařovninu vozidlu. Zastavil se, začal na vozík házet zbytky ležící volně na zemi a Patterson se zarazil.

„Co to děláš?“

„Co jako?“ poručík překvapeně vzhlédl. „Přece uklízím ten šrot. Nemusí se to tady válet. Pak ještě rozřezat zbytek, a hotovo.“

Při slově *rozřezat* Trapa zamrazilo. Rychle došel blíž.

„Nech to na pokoji. Mám ho opravit.“

„Opravit? Kouknul jsem dovnitř, to nemá cenu. Postavit novou bude snazší.“

„Ale Její Veličenstvo chce spravit tohle. Dala mi rozkaz.“

„Cože?“ Popovič si Trapa smutně změřil. „Šlechtický manýry. Tos to teda schytl, taková halda šrotu.“

S pohrdlivým výrazem popadl okraj zprohýbaného kusu trčící ze zadní karoserie a trhl. Nebylo třeba síly, plát držel na místě jen silou vůle. Hlasitě křáchl na podlahu – a Trap se pohnul, naprosto instinktivně prudce vrazil do poručíkova ramene.

Nepřipravený Popovič ztratil rovnováhu a žuchl na záda. Patterson vytřeštil oči.

„Ne! Promiň... nechtěl jsem!“

Rychle se sklonil, aby mu podal ruku, ale poručík už vyskočil.

„Přeskočilo ti?“ vybuchl. „Co, sakra, děláš?!“

„Nic, já jenom... já... omlouvám se, vážně.“

„Pitomče!“ Popovič si třel naražený kříž. „Snad jsem tolik neřek, krucínál!“

„Jasně že ne. To... leknul jsem se, že to na tebe padá.“

Lepší vysvětlení Trapa nenapadlo, naštěstí Popovič kývl.
„Dobře, nebudu ti tu dělat bordel. Chceš trochu pomoci?“
„Ne, já... já začnu diagnostikou, to zvládnou sám. A pak uvidím. Když tak ti řeknu.“

„Fajn. Tak hodně štěstí.“

Popovič odcházel bez ohlednutí, pořad vypadal našťavaně, a David Patterson se za ním díval. Co se, proboha, stalo? Co to udělal... a *proč*? Vždyť to vážně nic nebylo.

Zmateně zíral do prázdna, ale když se vrata garáže zabouchla a znovu zůstal sám v tichu vedle trosek, vzpomněl si, že má práci. To bylo ono. Měl práci. Zamířil zpátky do skladu a donutil se ten nepříjemný pocit zahnat.

Všechno bylo přece v pořádku.

*

„Takže náš milý Weber je podplukovník. A bez místa. Jaká hrozná škoda. Tolik chtěl být generálem.“

Baron Javier Danbar se s notnou dávkou škodolibosti zasmál, ale Warren Argayle, sedící proti němu u stolku v důstojnickém klubu, do sebe jen obrátil další sklenku nazelenalého menabaranského absintu. Baron se zatvářil překvapeně.

„Copak? Snad vám tolik nechybí Weberova společnost?“

„Nesmysl,“ odsekl Argayle. „Je to idiot.“

Ve skutečnosti Danbar uhodil hřebík na hlavičku. Ano, Goran Weber možná idiot byl, jenže se s Argaylem znal dost dlouho, aby ho pokládal, když ne za přítele, tak za někoho, před kým může otevřeně mluvit. Argayle neměl rodinu, a ačkoliv by to nahlas nikdy nepřiznal, od Weberovy degradace si čím dál víc uvědomoval, jak mu někdo takový schází. Projevovalo se to už i navenek, poslední dobou po menabaranském absintu říkal nahlas věci, které bylo určitě lepší si jenom myslet. Bude s tím

muset něco dělat, ovšem Danbar rozhodně nebyl přijatelná náhrada. Argayle mu nevěřil ani nos mezi očima, jen čekal, co se z téhle schůzky vyklube doopravdy. Bohužel, baron se tuze rád poslouchal, takže zatím šlo o kupu planého žvanění.

„Celkem jsem zvědavý, jaké císař našemu Weberovi přidělí místo. Všichni tipují Noctu, ale já se vsadím, že vymyslí něco méně *fádního*. Vlastně jsem to udělal, vsadil jsem se s drahým baronem Wilesim o menší obnos. Tedy, spíš o větší. Uznávám, je to poněkud zvrhlé, ale zábavné, no řekněte, generále?“

Argayle si mlčky nalil další absint.

„Možná ochranka ve Vanerlinu? Třeba by tam Goran objevil víru. Bez vlasů by mu to slušelo skoro líp než teď, nemyslíte?“

Argayle vypil sklenici a postavil ji na stůl.

„Také jsem uvažoval, koho může Jeho Veličenstvo asi jmenovat na uprázdněné místo. Velitel palácové gardy. Možná to nezní velkolepě jako třeba admirál, ale je to důležitá funkce. Tak důležitá, až je myslím podhodnocena. Co říkáte, generále?“

Warren Argayle už znovu sahal po láhvi, ale zarazil se.

„Co říkám na co? Že je funkce velitele gardy nedoceněná? Anebo koho do ní císař může jmenovat?“

„Oboje, samozřejmě,“ Javier Danbar se sladce usmál. „I když teď jsem měl na mysli spíše to druhé.“

Argayle se ušklíbl – tak odtud vítr foukal.

„Pokud vím, císař zatím nekonzultoval se štábem žádné návrhy. Pokud to vůbec udělá.“

„Jistě, jistě,“ Danbar učinil smířlivé gesto. „Ptal jsem se jen na váš názor, generále. Na koho byste vsadil?“

O té otázce už Argayle samozřejmě uvažoval. Kandidátů bylo víc, ale nejčastěji ho napadal císařův momentální šermířský partner Leroy Erisket. Místa ve štábu se vzdal před rokem, po smrti své manželky. Pokud se vědělo, císař s ním byl do té

doby spokojený. Navíc jeho žena byla taky pitomá Viridianka, dávalo to smysl.

„Já například vkládám značné naděje do svého synovce. Alonso nedávno povýšil, je to schopný, talentovaný mladík. Jsem si jistý, že by byl pro tu funkci vhodný. Co myslíte, generále?“

Takže nejen informace, i umetání cestičky. Argayle rychle uvažoval. Alonsa Danbara znal, namyšlený, mladý spratek, ale aspoň ne slaboch. Na místě velitele gardy mohl člověk leccos užitečného zaslechnout, což by se Danbarovi jistě hodilo. Určitě už měl za sebou podobné rozhovory s dalšími členy štábu, které pokládal za možné spojení. Samozřejmě nikdo nemohl vědět, co císař udělá, ale personální otázky občas s generály konzultoval... a mít u barona nějaký ten dluh se mohlo jednou hodit.

„Ano,“ Warren Argayle pomalu kývl. „Myslím, že souhlasím. Pokud mne císař požádá o názor, tohle jméno mohu doporučit.“

„To opravdu rád slyším,“ Javier se usmál. „Vaše vstřícnost nebude zapomenuta, příteli... a ujišťuji vás, že Alonso je oddaným vlastencem. Rozhodně nepodporuje vměšování do algorských záležitostí cizími osobami. Ať jsou provdány za kohokoliv.“

Generál se prudce nadechl – a zmlkl. Očima zabloudiv ke stolku na konci baru. Teď byl prázdný, ale Argayle jako každý věděl, kdo s kým tam obvykle sedává, okázalá, výmluvná demonstrace *možností*. Náhle si opět uvědomil, kolik toho v posledních dnech napovídal, a místo přitakání raději jenom oplatil úsměv.

„Děkuji, barone. Potěší mě, když se do vyšší funkce dostane muž pevných zásad, ale teď mne omluvte. Mám ještě práci.“

Zadíval se s lítostí na nedopitou láhev, ale co. Ve svých komnatách určitě najde jinou. Vstal, a Javier Danbar ho napodobil.

„Ovšem, generále. Pokud dovolíte, doprovodím vás. Mimo chodem, nechci být indiskrétní, ale slyšel jsem pár poznámek

o vašem rozchodu s Lilianou Vasari. Pokud bych v tomto směru mohl být nápomocen...“

„Nemohl,“ zavrčel Argayle. „Dohazovače nepotřebuji, a stejně už není k čemu.“

„Ach, takže konec je definitivní? Jaká škoda, byli byste ideální pár.“

„Omyl, barone,“ Argayle se ušklíbl. „Ženy, co si hrají na upejpavé, jsou přitažlivé jen po určitou mez.“

„Rozumím, generále,“ Danbar spiklenecky mrkl. „V tom případě bych vás mohl někdy seznámit s Marinou. Třeba udělá lepší dojem.“

Argayle pokrčil rameny. Pokud mu Danbar chtěl na oplátku vstrčit do postele svou sestru, může to zvážit, ale teď neměl náladu. Liliana Vasari totiž *skutečně* představovala skvělou partii, a zkazil si to sám. Zkoušet to na ni opilý, to nebyl dobrý nápad. Navíc ani Danbar našťestí netušil, co následovalo další den, když ho starý admirál navštívil, aby jasně sdělil, co udělá, pokud se k jeho neteři ještě někdy přiblíží na míň než deset kroků. Leonis Vasari bojoval s císařem u Gallatey. Říkalo se, že ho dokonce sám odnesl zraněného z můstku *Anneras*, takže Argayle neměl iluze, na čí stranu by se císař postavil, tohle prostě musel překousnout.

Velkolepě promarněná příležitost.

Cestou ke dveřím se ze zvyku nenápadně rozhlížel, ale mezi hosty neviděl nikoho podezřelého. Otevřel, baron kráčel těsně za ním... a strnul.

„Veličenstvo!“ Argayleova ruka vylétla k pozdravu.

„Můj pane!“ Javier Danbar se uklonil.

Andrej Korwarian neřekl nic. Jen se zadíval, ale ten pohled Argaylovi sevřel žaludek víc než před chvílí myšlenka na Severina s Mericíí. Na jeden moment se ho zmocnil iracionální strach, že mu císař vidí přímo do hlavy. Že stačil okamžik, kdy

ho uviděl stát vedle Danbara, aby přesně poznal, proč se sešli, o čem mluvili i co si myslí o jeho ženě. A že jednou přijdou následky, mnohem horší než Weberova degradace...

Císař se vzápětí odvrátil. Šel dál, a generál si teprve teď všiml, co nese v ruce: černou krabici se zaoblenými rohy. Argayle vytřeštil oči, jako by stoupl na odjištěnou minu.

„Snad to není...“ vypravil ze sebe a rychle pohlédl na Danbara. Jenže i baron byl bledý, ani ho nevnímal, a generál mávl rukou.

„Nesmysl!“ zavrčel. „Vážně bych měl přestat pít.“

Podobná myšlenka, jen méně vybranými slovy, proběhla hlavou Kulce, když císař dorazil do Viktoriiných komnat. Málem se nezmohla ani zasalutovat. Korwarian zaklepal na dveře císařovniných komnat a rovnou vstoupil.

Viktorie seděla na stejné pohovce, kde ji Andrej viděl včera. Stůl před ní byl prázdný, krabička čokolády na něm neotevřená. Zadívala se na císaře, v očích měla únavu, neklid, ale rozhodně ani sebemenší stopu nadšení.

„Přejete si, Veličenstvo?“

Znamý upřený pohled, pak zvednutí obočí, nijak překvapené, a určitě ne potěšené.

„Vidím, že vaše emocionální problémy dosud trvají, má paní.“

„Ano. Budu asi potřebovat víc času než šest dnů.“

Viktorie se neubránila ironii, ale Andrej ji buď nepostřehl, nebo – pravděpodobněji – ignoroval.

„Rozumím, má paní. Soudím, že by vám k rychlejšímu uzdravení mohlo pomoci toto,“ natáhl ruku s bedničkou.

Nespokojenost se změnila v odpor. Viktorii bylo jedno, jaké umělecké dílo nebo klenot je uvnitř. Chtěla zůstat sama.

Nadechla se k důraznějšímu odmítnutí, jenže vtom se ozval zvuk. Jednoznačně vyšel z krabice, tiché zaškrábání, které Viktorii tak zarazilo, že krabici z císařových rukou instinktivně

převzala. Položila ji na kolena a opatrně otevřela dvířka na přední straně.

Vyklouzla malá chlupatá tlapka. Ze šera zasvítily pár modrých očí a otevřená tlamička s růžovým jazýčkem.

Slabé zamňoukání.

„To snad...“

Viktorie opatrně vytáhla kotě ven. Mělo dlouhou, světle krémovou srst s tmavými tlapkami i ocáskem a cesta v bedně se mu zjevně nelíbila, protože se Viktorii okamžitě zakouslo do prstu. Ta si ho přesto s fascinovaným pohledem přitáhla do klína a přepravku nechala spadnout na zem.

„Pojď... pojď sem, maličký. Nic ti neudělám... neboj se, nemusíš mě škrábat, ty jsi ale krasavec. Jsi kluk... aha, holčička. Ty máš ale ostré zoubky, ano...“

Andrej Korwarian mlčel. Zdálo se, že na něj Viktorie úplně zapomněla a přestala vnímat svět kolem, ale císař sledoval scénu se zaujetím vědce studujícího nově objevenou formu života. Viktorii se po jistém úsilí podařilo vyprostit prst kotěti z tlamy, ale zdálo se, že jí pár krvavých kapek z natržené kůže vůbec nevadí.

„Vidíš, že se nic neděje, tak. Ty máš asi hlad, vid? Jestlipak už zvládneš maso? Můžeme zkusit trochu šunky, taky žízeň, chtělo by to misku.“

„Pro případ, že si ji budete chtít nechat, jsem zajistil i nezbytné doplňky,“ promluvil Andrej. „Takže, má paní?“

„Prosím?“ Viktorie k němu zvedla hlavu, jako by se probrala ze snu. „Aha. Samozřejmě že si ji nechám! Vždyť... vždyť je tak roztomilá! Jak se jmenuje?“

„Jmenuje?“ císař zvedl obočí. „Je to kočka.“

„To jsem poznala. Musí ale přece mít jméno... Vločka. Budeš moje Vločka!“

Vločka právě drápkou zkoumala lem Viktoriiniých šatů. Na poškrábání za uchem odpověděla dalším zamňoukáním.

„Pokud chcete,“ pokrčil Andrej rameny. „Shledáváte tento dárek vhodným vzhledem ke svým emocionálním problémům?“

Viktorie opatrně přesunula Vločku na pohovku vedle a vstala. „Je dokonalý, můj pane, úžasný. Nevím, jak poděkovat!“

„To není nutné, má paní. Budu spokojen, pokud kočka... Vločka,“ vyslovil to s mírným zaváháním, „napomůže překonat vaše obtíže. Informoval jsem služebnictvo o požadavcích na nové vybavení vašich komnat. Postarají se o ně, zatímco mne doprovodíte na večeři. Prosím, má paní.“

Viktorie zaváhala. Sice hlad nemá, ale za *tohle* mu v podobné maličkosti může vyhovět.

„Jistě, Veličenstvo,“ vstala. Neúspěšně se pokusila oprášit si ze šatů pár kočičích chlupů, pak je nechala být. Naposledy pohládila Vločku a následovala Andreje do jídelny.

Nepřekvapilo ji, že už je prostřeno. Císař jako vždy odsunul židli, aby se mohla posadit – pohyb pokaždé přesný, až připomínal stroj, ale při nadzvednutí poklopu, který zakrýval její porci, Viktorie ztuhla. Na bílé míse ležela hromada květů nádherně vyřezaných z ovoce a zeleniny. Růžičky z melounu, sedmikrásky z ředkviček, lístky z okurky a další kousky, u kterých jen hádala, z čeho jsou. Překvapeně zvedla zrak na druhou stranu stolu, ale Andrej ji předešel, než stačila promluvit.

„Tato umělecká činnost je na Viridianu oblíbena. Shledáváte výsledek uspokojivým?“

„Rozhodně. Váš kuchař má talent. A vy... chcete mě začít rozmazlovat?“ Viktorie se trochu pousmála.

Císař pokrčil rameny. „Je ověřeno, že estetický dojem dokáže posílit chuť k jídlu.“

Ach, s tou jistě problém nemá.

Viktorie si už při dřívějších večeřích všimla, že Andrej dává přednost překvapivě prostému stravování, i teď měl jen

obyčejné maso s oblohou. Když porovnávala jeho jídlo s tím, co měli členové ochranky, když je občas dokázala přesvědčit – ano, aspoň nějaký pokrok – aby se naobědvali v předpokoji, jako by se držel vojenské disciplíny i na talíři. Nevadí.

Viktorie převalila v ústech kousek tulipánu a snažila se odhadnout, z jakého ovoce pochází. Že by mango?

„Má paní, chci vás informovat o pokroku ve vyšetřování toho atentátu.“

Andrejova slova ji zmrazila se lžičkou na půl cestě k ústům. Žaludek se jí sevřel.

„Objevili jste pachatele?“

„Ne, má paní, přiznal se muž, který vyrobil zbraň použitou k té akci. Neví, pro koho pracoval, ale poskytl další vodítka.“

„Proč?“ Viktorie sklopila oči ke stolu. „Udělal to pro peníze? Je...“

„Motivem bylo spíš získání určité *slávy*. A ano, ten muž je mrtev.“

Jistě. Co jiného.

Viktorie prsty svírala lžičku. Pocity jí vířily hlavou. Lítost. Mírná úleva. Vina. Zadívala se do Andrejova obličeje a konečně vyslovila otázku, co jí ležela v hlavě od rána.

„Vím, že dnes v noci je pohřeb obětí, kterého se zúčastníte. Proč jste mne nepozval? Myslíte, že to není vhodné... vzhledem k tomu, že se to stalo kvůli mně?“

„Ne, má paní,“ Andrej odpověděl bez zaváhání. „Stále je možné, že primárním cílem toho útoku byla má osoba. A tento obřad se týká obětí atentátu z řad vojáků nebo veteránů. Jde o vojenskou akci. Účast císařovny není nezbytná.“

Viktorie se zmateně zamračila. „Nebudou tam jejich příbuzní?“

„Předpokládá se pouze účast otce nebo staršího sourozence, a to ještě jen v případě, že je v aktivní službě. Výjimka je samo-

zřejmě možná, ale není obvyklá. Po tomto zpravidla následuje druhý obřad v soukromí rodiny.“

„Aha, takže bych tam podle vás byla nadbytečná.“

„Samozřejmě ne. Pokud na tom trváte, je vaše účast možná. Ovšem mezi členy armády je tomu obřadu přikládána určitá... výlučnost.“

„Chápu.“

Viktorie pocítila slabé znechucení. Zas ten elitní vojenský klub. Jen pro členy, zvláštní privilegia, zvláštní práva, zvláštní smuteční obřady o půlnoci. Bez uniformy a pistole vstup zakázán. Prostě Algor.

Vrátila se k jídlu. Chuť čerstvého ovoce a myšlenka na roztomilé klubíčko ve vedlejším pokoji pomalu rozháněly svíravý pocit. Vlastně ji až překvapilo, když zjistila, že hromada na míse se scvrkla nejméně o polovinu.

„Děkuji za květiny, můj pane,“ usmála se. „Tentokrát jste přesně vystihl moje... potřeby.“

To slovo jí znělo dosti divně, ale zřejmě bylo správné, protože Andrej Korwarian na okamžik vypadal *opravdu* spokojeně.

„Výborně, má paní. Snad se mi to bude dařit i v budoucnu. Mohu vám nabídnout ještě jedno doporučení?“

„Ano?“

Císař vytáhl z kapsy krabičku dávkovače a položil ji na okraj stolu.

„Lék na spaní. Spolehlivý, bez vedlejších účinků i závislosti. Pomůže vám rychleji obnovit síly. Prosím, má paní.“

Slovem *prosím* se na Algoru rozhodně neplýtvalo – a nejméně jím plýtval císař. Kdykoliv ho použil, Viktorie se neubránila údivu, a přimělo ji to zamyslet se. Ano, prášky dosud odmítala. Na druhou stranu, pokud si je jednou vezme, nic hrozného se snad nestane. A když se tolik *snažil*...

Bez nadšení vymáčkla z dávkovače jednu pilulku a zadávala se na ni. „Jak rychle to působí?“

„Nástup účinku do hodiny, má paní.“

To znělo přijatelně. Dost času, aby se stihla připravit do postele a ještě si pohrála s Vločkou.

„Dobře,“ Viktorie vstrčila tabletu do úst. „Rozhodně z toho ale nebudu dělat pravidlo, Veličenstvo.“

„To nepožaduji, má paní. Přeji vám dobrou noc.“

„I vám... a bezpečný návrat.“

Copak mi na tom záleží?

Další lehce udivená myšlenka. Jenže Andrej Korwarian už odcházel a Viktorie s pokrčením ramen zamířila ke dveřím z jídelny.

Vločka se už určitě cítí sama.

*

Dlouhý kabát kadetské uniformy skrývající druhou s výložkami majora, nejčastější hodnosti vyskytující se v horních patrech paláce. Zbraň se zabudovaným, navenek neviditelným tlumičem. Malé pouzdro s nářadím v levé náprsní kapse. Univerzální klíč v pravé.

Dávkovač bojových pilulek v kapse kalhot.

Jochen Terrakai stál před zrcadlem ve svém pokoji a zkoumal svůj obraz. Hledal nedokonalosti, chyby, cokoliv, co by ho mohlo prozradit. Nenašel nic.

Spokojeně kývl a vykročil ke dveřím. Do vrzání podlahy se mísil praskot střeptů pod jeho podrážkami, kousků disku číslo sedm. Když pochopil, co ten bastard Mathias provedl, na chvíli se úplně přestal ovládat. Vyrval disk z počítače, zkroutil ho v ruku, lámal ho, až si pořezal dlaně, a pak po něm ještě zuřivě dupal, dokud nezbyly jen ty duhově poblíkávající úlomky.

Mělo ho to napadnout. Dešifrování trvajícím podezřele dlouho. Mathiasova pečlivost. Uvnitř souborů ukrýl program rozpoznávající pokusy o prolomení obsahu. Zatímco dešifrování běželo, na jeho pozadí spustil proces, který soubory na disku pomalu ničil, mazal a znovu a znovu přepisoval nahodilými daty. Na konci zbylo padesát gigabytů jedniček a nul bez sebemenší šance na obnovení, údaje o Mathiasových klientech i cokoliv dalšího zmizelo v nenávratnu. Kdyby tolik nespěchal, opatrně by disk prozkoumal, než by se do něj zkusil nabourat. Možná kdyby nebral tolik bojových pilulek...

Jochen zavrtěl hlavou – nic. Už se stalo, pozdě litovat. Aspoň že sám Robert Mathias byl z krku. Vydával se za synovce, sledoval jeho stav v nemocnici a odpoledne obdržel zprávu, že strýček podlehl svým zraněním. Jochena to překvapilo. Z informací, které z doktorů vytáhl předtím, měl dojem, že na tom Mathias nebyl tak zle, ale asi přišly komplikace. Výborně. Osud byl na jeho straně.

A dával mu znamení jednat dál.

Pečlivě za sebou zamkl. Do paláce to měl dvacet minut cesty.

Po ulici se pohybovalo víc lidí, než bylo v tuto dobu obvyklé. Skoro všichni měli uniformy a mířili stejným směrem, k Pamětní zdi, neboť obřad k uctění padlých měl brzy začít. Jochen Terrakai při myšlence na ně necítil žádnou radost ani lítost. Nechtěl je zabít, prostě se to stalo. V každé válce umře plno lidí, a tohle byla jeho válka. Ať si mezi kameny Zdi vlaje v ledovém větru vzkazů, kolik chce, on zvítězí. Právě dnes, a myšlenka, že poslední úder zasadí tvář v tvář, ne jen zmáčknutím tlačítka odněkud zdálky, zesílila... co vlastně?

Chvíli trvalo, než pro svůj pocit našel slovo, ale nakonec se mu to podařilo: připadal si *povzneseně*.

„Vaši propustku, pane!“

Jochen odpověděl na pozdrav strážce u zdvojené brány

a vytáhl z kapsy vojenský průkaz. Byl pravý, stejně jako jméno na něm – coby student posledního ročníku důstojnické akademie, kterým stále byl, měl do nižších pater paláce přístup. Tady ještě nebylo třeba nic předstírat.

Pokračoval bezpečnostní branou, o které věděl, že je nacpaná senzory, a poprvé pocítil nervozitu, třebaže si byl jistý, že je zbytečná. Služební zbraň byla povolena a univerzální klíč se nedal bez bližšího zkoumání rozeznat od obyčejného komunikátoru. Jinak nenesl nic, žádné výbušniny, žádné sledovací zařízení.

Brána ho propustila bez zaváhání.

Věnoval pohled zesíleným strážím, mezi nimiž byli i Štítonoši, co se jinak v nižších patrech paláce vyskytovali vzácně, a vkročil do obrovské vstupní haly. Rozhlédl se po stěnách obložených černým kamenem a sklem, po sochách lemujících osmihranné sloupy. Ukryl úšklebek při pohledu na třímetrový portrét císaře s císařovnou umístěný proti vchodu tak, aby byl tím prvním, co návštěvník spatří. Když palác navštívil naposledy, na portrétu byl pouze Andrej Korwarian, ke změně muselo dojít teprve nedávno.

Nu, brzy se bude měnit znovu.

Vyhnul se hvězdici prosklených kójí, kde gardisté ve vzorných uniformách poskytovali rady těm návštěvníkům, kterým nestačily zářící ukazatele u ústí jedenácti chodeb, rozvětvojících se z haly do nitra paláce, a zamířil na toaletu. V první volné kabince svlékl kadetský kabát a srolovaný ho nacpal za záchodovou mísu. Cestou zpátky nebude problém ho zase vyvednout. Rychle se upravil, spolkl pilulku, a už jako major vyšel ven k nenápadným dveřím služebního vchodu ve stínu jednoho sloupu.

Z kapsy vytáhl Mathiasův klíč – jeden rychlý pohyb, cvaknutí a bliknutí zelené kontrolky zámku. Mezi lustry zalévajícími vstupní halu i uprostřed noci imitací denního světla mířily na

všechny strany objektivy kamer. Aspoň jedna jistě hleděla také sem, ale na Algoru se nikdy nerozšířily systémy s umělou inteligencí vyhodnocující automaticky podezřelé chování – podle zlých jazyků proto, že se tu podezřele choval každý. Hlídky v centrále uvidí jen důstojníka, který si bez problémů otevřel, takže musel mít přístup. Univerzální klíč nezanechával dokonce ani síťovou stopu v záznamech, do těch dveří jako by nikdo nevstoupil.

Vklouzl do chodby, mnohem prostší i užší, a šel dál. Aby se vyhnul hlavním kontrolním bodům, zvolil trasu, která nebyla úplně nejkratší. V mnohdy úplně neoznačených služebních chodbách mohl snadno zabloudit, tápáním na sebe upoutat pozornost. I když si cestu předem prošel jak v plánech, tak při zkoušce klíče, jednou se to málem opravdu stalo, naštěstí se včas vrátil na správný směr. Pár členů personálu a gardy, které potkal, prostě ignoroval. Nikdo se ho nesnažil zastavit, nikdo ho ani neoslovil. Uniforma byla štít, přesně jak ho otec učil, a čím dál do labyrintu vnitřních chodeb se dostal, tím menší riziko paradoxně bylo. Vetřelec tak hluboko v paláci bylo něco natolik nepravděpodobného, že se služba stráží měnila v otravnou, bez zájmu konanou rutinu, kterou ani nedávné události nemohly narušit. Tohle přece nebyla žádná ulice.

Výtah. Zlomový bod.

Znovu použil klíč, a dveře kabiny se otevřely. Poprvé ucítil obavy. Při zkoušce nevyjel až nahoru, bylo to příliš riskantní. Na císařském patře mohl potkat někoho z generálního štábu, kdo znal jeho otce, a poznal by i jeho. Navíc jen o tři zatačky chodby dál od císařových komnat bydlel Severin, a ten by ho poznal zcela určitě. Severin znal každého, a na každého něco věděl. Jochen si pamatoval historiky o *neformálních pohovorech*, které plukovník tak rád vedl – snad i samotného Andreje Korwariana by potkal raději.

Naštěstí se Severin účastnil smutečního obřadu spolu s císařem i většinou štábu. Když se tak kabina výtahu otevřela, kromě dvojice Štítonošů na stráži spatřil Jochen jen prázdnou chodbu.

„Pane!“ zasalutoval jeden ze Štítonošů. „Identifikujte se, prosím.“

Jochen Terrakai to očekával.

„Major Ineran, devátá vývojová divize, Mrtvá díra. Služební číslo jedna čtyři osm devět nula jedna tři. Jsem předvolán Jeho Veličenstvem.“

„Pane, nejste na seznamu.“

„Urgentní záležitost, tajné. Císař mne očekává po skončení obřadu. Můžete se zeptat, *poručíku*.“

Jochen vložil do oslovení správný nádech otráveného výsměchu, který často slyšel od instruktorů při jednání s mladšími kadety, a Štítonoš znejistěl. Vyrušit císaře uprostřed obřadu nebylo nic, za co mohl čekat pochvalu. Jochen Terrakai viděl, jak strnul.

Vnitřní stranu zrcadlové přilby tvořil průhledový displej napojený na síť paláce. Rozhraní snímalo pohyby očí, dalo se ovládat pouhým pohledem. Štítonoš právě ověřoval služební číslo i totožnost, kterou návštěvník udal, a brzy zjistí výsledek – major Ineran byl skutečný, sloužil na udané pozici, i číslo souhlasilo. Databáze se aktualizovaly nepravidelně, kdykoliv kurýr přivezl z Mrtvé díry nové soubory. Nebyl způsob, jak by mohl někdo zjistit, kde je major Ineran právě teď, nebo jestli si ho císař tajným rozkazem skutečně nepovolal. Slabinu představovala fotografie, ale ta v Ineranově záznamu byla přes pět let stará, přesně tak dlouho už nenavštívil Algor. Jochen úmyslně vybral ze souborů po otci někoho, kdo mu byl aspoň zhruba podobný. V situaci, kdy vše ostatní souhlasilo, to snad bude stačit.

„Tak co, poručíku?“ zavrčel Jochen netrpělivě, pohled upřený

na černou plochu přilby. „Měl jsem mizerný den, chci se něčeho napít.“

„Ano, pane,“ Štítonoš konečně kývl. „Po chodbě a doprava, přijímací...“

„Vím,“ mávl Jochen otráveně rukou. „Děkuji!“

Bez ohlednutí vyrazil a po pěti krocích ucítil zachvění. Ne od strachu. Věděl, že Štítonoši nesmí opustit pozici, rozhodně se nepůjdou podívat, jestli vážně čeká v přijímacím salóнку vedle císařových komnat – to, co ho roztrásl, byla dychtivost.

Uvědomil si, jak je už blízko.

Odolal chuti běžet, držel se pravidelného kroku, i když zahnul za roh a zastavil se u Korwarianových dveří. Nijak se nelišily od ostatních, nestála tu ani hlídka – nikdy tam nestála. Věděl to celý zbytek paláce, chápal to snad jako císařovu touhu po soukromí nebo gesto, kterým dával najevo svou úplnou kontrolu. Jochen vytáhl klíč a bez zaváhání stiskl.

Zámek na císařových dveřích cvakl.

Jinak se nestalo nic. Žádný poplach, ani náznak něčeho divného. Jochen si rychle natáhl tenké rukavice, vzal za kliku a vstoupil. Dveře se zavíraly zcela nehlučně. Nechal zámek zapadnout a pomalu se nadechl.

Předpokoj císařových komnat neměl okna. Světlo se nerozsvítilo. Jochen se v absolutní tmě snažil nahmatat vypínač, ale našel jen holou zeď – osvětlení se zřejmě ovládalo hlasovým příkazem. Tady byl univerzální klíč k ničemu, Jochenovi nezbylo než z pouzdra s nářadím vydolovat maličkou baterku.

Úzký kužel světla dosáhl stěží na krok, bloudil po kusech strohého nábytku až k dalším dveřím na opačné straně. Jochen k nim po špičkách došel a otevřel.

Velká šestihranná místnost. Nic než stůl, křeslo připomínající trůn, algorský znak a vitrína s levitující maketou kolonizační lodi *Praetorian*. Císařova pracovna. Jochen cítil, jak se mu svírá

hrdlo. Byly doby, kdy neminul měsíc, aby se koberec na podlaze neměnil za nový, protože starý ušpinila krev. Vitalij Korwarian tu za dvaadvacet let své vlády osobně popravil víc lidí, než padlo v leckteré bitce s Menabaranem, aby tu nakonec byl sám zabit i s Andrejovým starším bratrem. Symbolické gesto spravedlnosti, které však mělo tu vadu, že soudci byli v mnoha směrech horší než odsouzení. Jochen Terrakai se přesto ušklíbl – proč to tenkrát neudělali pořádně, hezky *oba* syny?

Z místnosti vedly další troje dveře a Jochen na okamžik pocítil zvědavost. Někde tam se skrývala císařova druhá, tentokrát přísně soukromá pracovna, kam neměl přístup žádný člověk na Algoru. Nikdo nikdy neslyšel, že by dovnitř Andrej Korwarian někoho pozval, dokonce ani Severina nebo Leonise Vasariho, i úklid směly provádět jen stroje. Mohl by použít klíč, nahlédnout...

Vzápětí se pochopitelně zarazil. Vůbec nebylo jisté, že by klíč tyto dveře otevřel, a i kdyby, kdoví jaké bezpečnostní systémy tu místnost chránily. První pracovna byla spíš kulisa, jeviště, ze kterého císař vysílal prohlášení k lidu, ovšem pro Korwarianovy osobní komnaty určitě platilo něco jiného. Alarm byl to nejmenší. Automatické zbraně, nervový plyn, Jochena napadalo plno možností – ne. Měl jiný cíl, a ten splní.

Otevřel první dveře zleva. Chodba vypadala v temnotě skoro nekonečná. Světlo baterky kreslilo na stěnách mihotavé stíny, z tváří na obrazech dělalo hrozné siluety... a Jochen si poprvé uvědomil ticho, které tu vládlo, tu mrtvou prázdnotu. Dokonce i zatajený dech zněl příliš hlasitě.

Pak v hlubokém šeru uviděl mohutné dveře. Došel k nim; poslední překážka. Pak už jen zbytek chodby, ložnice a jeho kořist. Zhasl baterku, vstrčil ji do kapsy a volnou rukou vytáhl zbraň. Kov pažby chladil, uklidňoval. Stiskl druhou rukou klíč.

Nestalo se nic.

Jochen strnul. Zkusil to znovu, pak ještě jednou. Žádná reakce. Opatrně zmáčkl kliku – zamčeno. Ale jak to?!

Schoval zbraň, znovu rozsvítil a zadíval se na dveře pozorněji.

Příčinu odhalil okamžitě: dveře na této straně žádný zámek neměly. Pod klikou našel jen hladkou desku bez snímače i bez klíčové dírky. Odemknout šlo pouze z druhé strany, z císařovniných komnat.

Andrej Korwarian nemohl sám vstoupit k vlastní ženě.

Jenže jiskru pobavení vzápětí udusila vlna paniky. Mathiasův klíč mohl zahodit. Odsud si neodemkne, a předpokojem císařovniných komnat neprojde. Jako každý v paláci Jochen věděl, že její ochranku tvoří Psi. I s momentem překvapení bylo vyloučené se přes ně prostřílet, a neexistovala výmluva, která by je přiměla vpustit ho k císařovně teď, uprostřed noci. Nemohl dělat nic, jen se otočit, hlídce u výtahu navykládat připravenou lež o císařově odkladu schůzky na zítřek a táhnout.

Porážka.

Roztřásl se. Snažil se nahmatat dávkovač v kapse, ale potmě to nedokázal. Až se Korwarian vrátí, Štítonoši ten pokus o návštěvu samozřejmě ohlásí. Císař pozná, že se vetřelec může dostat do jeho blízkosti, a i kdyby si to nedal do přímé souvislosti s atentátem, bezpochyby zareaguje. Nová bezpečnostní opatření, nové pátrání. Jeho lidé projdou systémy, ucpou všechny díry, a už se sem znovu nedostane ani s celým pytlek univerzálních klíčů. Zase to zpackal.

Co by asi řekl otec?

Myšlenka probudila vztek. Záchvat zuřivosti, který ho málem přiměl začít do dveří kopat, střílet, mlátit do nich, dokud je nerozbije na kusy...

Jochen se zarazil.

Signál klíče měl minimální dosah a zámek byl nepochybně

odstíněný. Kdyby ale tu ochranu oslabil, možná by dokázal dveře otevřít i z této strany. Prostě mechanicky odstranit... ano. Tohle by mohlo jít.

Pokud bude mít čas.

Pohlédl na žlutě zářící ciferník hodinek a znovu se roztřásl. Načasoval akci tak, aby do paláce přišel ve chvíli, kdy obřad u Pamětní zdi začal, a měl tak jistotu, že císař i členové štábu jsou mimo budovu. Podle původního plánu měl času dost, jenže rozebírání zámku mohlo trvat dlouho. Musel pracovat tiše, opatrně, podezřelé zvuky mohly být slyšet až u té Viridianky, pokud nespí nebo má dveře ložnice otevřené... Korwarian ho může přistihnout přímo tady!

Znovu ho napadlo vycouvat, ale byl to jen záblesk myšlenky, která prolétla a zmizela, zatímco vytahoval pouzdro s náradím a strhával si rukavice. Uvolnit šrouby. Vyjmout kliku, uvolnit další, odstranit část dřevěné desky. Dostat se k boku zámku, roztáhnout spony, které držely stínící desku na místě, vytáhnout ji, aniž by porušil něco jiného – protože ke spuštění poplachu stačilo jen neopatrně přerušit jediný drát.

Zdánlivě to bylo snadné. Kdyby tu operaci prováděl v dílně doma, zabrala by pár minut. Jenže teď, ve tmě a vkleče s baterkou v ústech, to bylo něco úplně jiného. Prsty se třesou, nástroje padají na podlahu. Zaskřípání každého šroubu je hlasité jako rána palicí. Pot štípe v očích, sliny tečou z koutku podél baterky, zatímco v duchu nelítostně odtikávají vteřiny. Čím rychleji se snažil pracovat, tím hůř to šlo. Přesto nedokázal zpomalit, nedokázal se uklidnit...

Konečně.

Poslední uvolněný kus dveří Jochen zachytil těsně předtím, než dopadl na podlahu. Posvítíl do odhalených útrob zámku. Vypadaly, jak čekal, až na to, že stínící deska byla napevno přivařena k rámu vyztužujícím střed dveří.

Chvilí polykal nasucho. Pak z pouzdra vytáhl poslední věc, o které si myslel, že ji někdy v praxi použije: malý sprej se směsí silných kyselin. Postříkal opatrně povrch desky, jen lehce, aby kapalina nestekla do útroby zámku, a ucukl před dráždivým kouřem, který se vyvalil. Sledoval, jak stříbřitý kov černá a objevují se v něm miniaturní krátery. Zvětšovaly se, stačilo je kleštěmi roztáhnout. Přiložil k nepravidelným okrajům otvoru konec univerzálního klíče, stisknul tlačítko...

Zámek cvakl.

Jochenovi se zatočila hlava. Dostal strach, že omdlí, ale hned se vzpamatoval. Rozsypané nářadí i kusy zámku ignoroval, stejně jako rukavice. Hrabal se na nohy a ztuhlé svaly bolestně protestovaly. Z očí si vytíral pot i slzy, výpary z kyseliny štípaly v nose. Jestli tu císař má chemický detektor...

Myšlenka na Andreje Korwariana ho znovu popohnala. Zkontroloval čas. Pokud šlo vše podle plánu, smuteční obřad právě končil. Možná už za pár minut bude císař zpátky. Možná právě prochází branou. Ne, Jochenovi už nezáleželo na tom, jestli ho přistihne. Báł se jen, že to *nedokončí*.

Znovu tasil pistoli. Stiskl kliku a konečně ty prokleté dveře otevřel. S úlevou se nadechl čerstvého vzduchu. Současně musel přivřít oči – v císařovniných komnatách bylo světlo, a třebaže slabé, po desítkách minut tmy ho nepříjemně oslnilo. Párkrát zamrkal, v očích ho pořád štípalo, a vykročil, tiše našlapoval na měkký koberec. Tentokrát se zbraň v jeho ruce chvěla.

Část chodby k císařovnině ložnici byla delší než ta, kterou už prošel, ale díky světlu měl dojem, že stačí pár kroků. Opatrně míjel dveře po stranách, zvlášť kolem těch do předpokoje prošel po špičkách, a zastavil se před ložnicí.

Chtěl vytáhnout klíč, ale pak zkusil prostě vzít za kliku, a dveře se pohnuly. Jochen Terrakai kousek po kousku otevíral,

úzký pruh světla vtékal do tmy a měnil ji v šero, až spatřil postel s nebesy i ženu, která v ní spala.

Císařovna ležela na boku, zády ke dveřím. Pokrývka jí sahala pod ramena, Jochen viděl jen její zátylek, dlouhé vlasy rozhozené po polštáři a štíhlou, odhalenou paži. Pak se o kousek níž něco pohnulo, ale to jen zvedlo hlavu dlouhosrsté kotě stočené v nohách postele. Zadívalo se na návštěvníka, zívlo, a Jochen Terrakai se usmál.

Udělal krok do místnosti, zvedl pistoli a namířil spící císařovně na hlavu. Z té vzdálenosti nemohl minout. Pohládl prstem spoušť, pomalu začal tisknout... a zarazil se.

Ne, tohle nebylo ono. Ne tak, jak si představoval. Střelít spící ženu do týlu bylo příliš neosobní, jako cvičení na střelnici. Chtěl, aby byla vzhůru. Chtěl vidět výraz v její tváři, pohled, jaký měl otec, když mu Korwarian namířil pistoli na čelo, v tom posledním okamžiku, než stiskl spoušť. Proto sem přišel. Ne jen pro její život, ne jen pro pomstu, ale pro ten *pohled*.

Sklonil zbraň a tiše obešel levý sloupek postele. Nespěchal, na čase přestalo záležet. Kotě s mňouknutím seskočilo na podlahu, snad v naději, že se dočká pohlázení, ale Jochen ho ignoroval. Pohlédl na Viktorii, spící s dlaní před ústy. Znovu se usmál.

S pistolí namířenou položil prsty volné ruky na její rameno a zlehka zatlačil.

Stačí, když otevře oči.

*

„Co ty tady? Nemáš už bejt v posteli?“

Katrina Sojornerová se zadívala na Hračičku, sedícího u stolu ostrahy v předpokoji, a ten zavrtěl hlavou.

„Zítřka mám až odpolední, doženu to ráno. Teď nemůžu spát.“

Prohlášení zradil fakt, že vzápětí zívł na celé kolo, Kulka přesto pokrčila rameny.

„Klidně. To kvůli tvému kámošovi?“

V otázce nebylo ani tolik empatie, co by za nehet vlezlo. Gunneli vzadu se ušklíbl, zatímco Varga si povzdechl.

„Jo. Znali jsme se dlouho. Že to dopadne takhle... pořád nemůžu pochopit, co to do něj vjelo.“

„Na ztracený kámoše pomáhá nejlíp flaška a bouchačka. Něco si nalij, sundej na cvičáku pár mobů, a hned ti bude líp. Teda, radši v obráceném pořadí, napřed střílení, potom chlast. Jinak bys mohl oplakávat ještě víc kámošů. Nebo voni tebe.“

„Díky,“ zavrčel Hračička. „Není nad vlastní zkušenost.“

„Co tím jako myslíš?“

„Že jsi už určitě poztrácela plno kámošů. Zdrhali, že se zastavili až na Chiméře.“

„Hele, já se na tebe snažím bejt hodná. Dávám ti vyzkoušený rady, a ty...“

„Tak já mizím,“ Tankův hluboký hlas s překvapivým citem pro diplomacii konverzaci přerušil. „Dobrou noc, uvidíme se ráno.“

„Dobrou,“ popřál mu Gunneli, Hračička jen kývl. Kulka došla ke stolu a stiskla jedno z tlačítek.

„Střídání, čas jedenáct hodin třicet minut. Kapitán Katrina Sojournerová, číslo osm tři devět devět jedna tři sedm čtyři tři.“

Čumák potvrdil přítomnost po ní, s tichou úlevou, že formality hádku ukončily dřív, než vážně začala. Kulka s Hračičkou měli výdrž. Někdy to zvládli táhnout i hodinu, ale kdo to měl poslouchat? Tím spíš na noční šichtě.

„Hele,“ vytáhl zpod kabátu noviny. „Chcete někdo?“

Varga věnoval tenké plastové fólii letmý pohled – nějaký rádobý vtipný plátek. Úvodní článek zdobila postavička s tváří nového menabaranského premiéra vznášející se ve vzduchu.

K pažím měl jako loutka přivázány balónky s logy menabaran-
ských korporací, dole u nohou se krčily karikatury ministrů,
snažící se políbit jeho boty, a opodál dřepěl otrhaný žebrák
s kloboukem označeným vlajkou Newellu. Varga mávl otráve-
ně rukou.

„Nemám náladu. Stejně tam bude zas jenom ten podělanej
atentát. Aspoň jeden den bych o něm nechtěl slyšet slovo!“

„Nestěžuj si, co má říkat major? Ten musí mrznout u Zdi,
tvářit se pochmurně a poslouchat funebrácký řeči.“

„Jo,“ uznal Varga. „To je fakt.“

„Co ty?“ nabídl Gunneli noviny Kulce, ale zůstal překvapeně
stát.

Katrina Sojornerová měla na stole před sebou položenou
desku velikosti ubrousku, nad kterou se vznášela holografická
mřížka. Uvnitř poblikávalo několik modrých i červených bodů,
stejně jako větší šedé koule znázorňující planety. Hračička tu
věc poznal okamžitě, ale chvíli trvalo, než tomu vážně uvěřil.

„Žrouti?! Ty hraješ Žrouty? Říkala jsi, že je to pro děti.“

„Taky je,“ odsekla Kulka. „Na akademii to do nás hustili
v jednom kuse, toho, kdo tu kravinu vymyslel, bych odpráskla.
Akorát řeším jeden problém. Klidně si hleďte svýho!“

„Ukaž,“ Čumák došel blíž. „S Irenou to občas hrajeme, o co
jde?“

„Do pěti skoků se mají zabrat aspoň dvě planety. Jenomže
mně to furt vychází na blbejch šest.“

„Tady tou jednotkou poskoč o jednu úroveň,“ Gunneliho
prst se zapíchl do mřížky.

„Ne, tam ne,“ nesouhlasil Hračička, už také skloněný nad
stolem. „Nedoskočí, a sežerou ji, tady se musí držet pozice.“

„Ne, určitě je to správně. Koukej.“

Gunneli posunul ukazovákem jeden ze zelených kroužků
na mřížce stranou a stiskl tlačítko zesponu desky. Zbylé body